

မိုးညှင်းသီရိကျောင်းတိုက်

ပိုင်းလှေ့ဆရာတော် အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ

အဖော်တောင်း

တရားစာနားဝင် ငယာဝိဇ္ဇာအတွက်အာ (သီးသန့်)

အချိန်တိုင်း တွေးနေရင်း တစပြောင်းနေသည်

ပိုင်းလော့ဆရာတော်
အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ
(မိုးကုတ်ဓမ္မကတိက)
မိုးညွင်းသီရိကျောင်းတိုက်

အချိန်တိုင်း တွေးနေရင်း တစပြောင်းနေသည်
Bhave (Life) is Always Changing All The Time
While Thinking

သပ္ပာဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဂိဇာတိ

မိသားစုတို့၏ ဓမ္မဒါန

- ကျွန်ုပ်တို့၏အဖေအမိများအား ကျန်းမာရေးသာယာကြပါစေ။
- ဖြစ်စွာတရားရှင်၏ တရားတော်ဖြတ်ပျားကို ဆီဖြစ်ကျန်ကြွေးတားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

ကွန်ပျူတာစာစီ - မိုးကျော်
 အတွင်းဖလင် - အောင်ဇော် (ပုံရိပ်ရှင်)
 မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း - မီးမီး (STAR)
 အုပ်ရေး - ၁၀၀၀
 တန်ဖိုး - ၅၀၀
 ထုတ်ဝေသည့်ကာလ
 ပထမအကြိမ် - ဩဂုတ် ၂၀၀၈

သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန၊
 ညွှန်ကြားရေးမှူး
 ဦးဇော်ဝင်း (၀၃၈၄၃၊ ၀၂၄၀၅) က ထုတ်ဝေ၍
 သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်အတွက်
 ဦးငွေလှိုင် (မြ-၀၂၄၅၃)
 ၁ရီးဇော်ပုံနှိပ်တိုက်-အမှတ်-၇၅၊ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်း၊
 မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း-၆၆၁၄၆၅ က ပုံနှိပ်သည်။

အဖော်ကောင်း

တရားခေါင်းစဉ် “ အဖော်ကောင်းတရား ”
 ဟောကြားသော အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ
 ဆရာတော် (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)
 ဟောကြားသည့်နေ့ ၁၄-၉-၂၀၀၇
 ဟောကြားသည့်အချိန် ၀၈:၀၀ နာရီ
 ဟောကြားသောနေရာ မိုးညှင်းသီရိကျောင်း ၊
 သစ္စာမာရ်အောင်ဓမ္မာရုံ၊
 ၁၆-ရပ်ကွက် ၊
 ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း ၊
 ရန်ကင်းမြို့ ။

ပြန်လည် ကူးယူ ဖော်ပြသူ နန်းနွယ်

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

(အနက် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် ပူဇော်သည်။)

အရဟတော တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာတို့မှ
ကင်းဝေး သန့်ရှင်းတော်မူ၍ မကောင်း
မှု တရားတို့ကို ဆိတ်ကွယ်ရာ ဌပင်
ပြုတော် မမူ ၊ ပြောတော်မမူ ၊ စိတ်
တော်ကပင် ကြံစည်တော်မမူ သဖြင့်
ဗြဟ္မာ ၊ နတ် ၊ လူ သုံးဘုံသူတို့၏
ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော် မူထိုက်
ပါပေထသော . . . . .

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားနှင့်
အလုံးစုံသော တရားတော်မြတ်တို့ကို
ဆရာ မကူ သယမ္ဘူ ဉာဏ်မြတ်ဖြင့်
ကိုယ်တော်တိုင် တပ်အပ် ထင်ထင်
သိ မြင်တော် မူနိုင်ပါပေထသော . .

တဿ ဘဂဝတော ထို ဘုန်းတော် အနန္တ ၊

ဉာဏ်တော် အနန္တ ၊ တန်ခိုးတော်

အနန္တတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော

မြတ်စွာ ဘုရားအား . . . . .

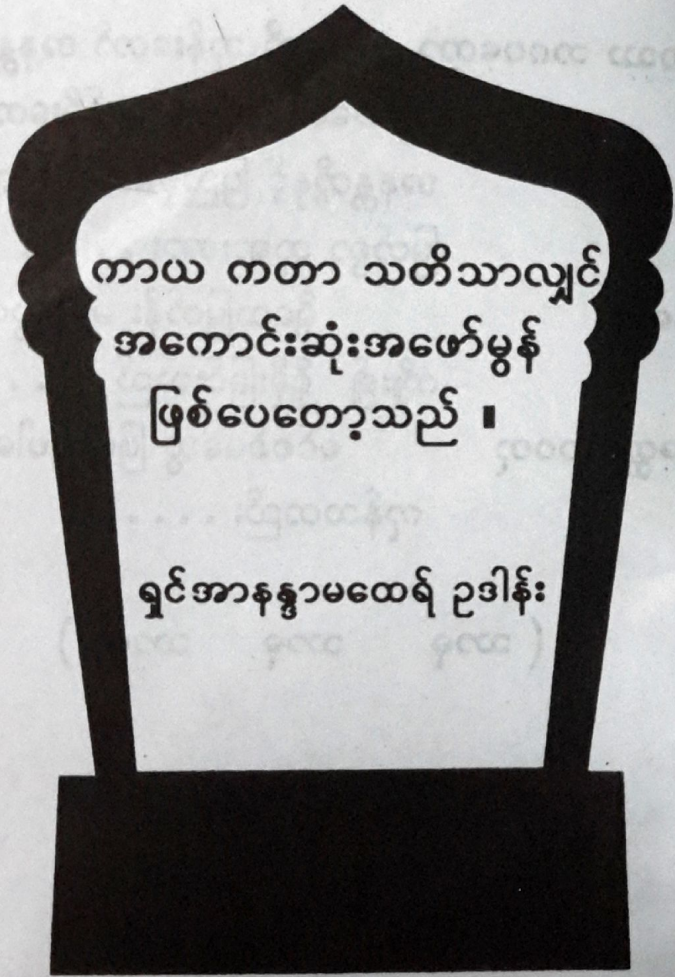
နမော ရိုသေမြတ်နိုး မာန်ညွတ်

ကျိုး၍ ရှိခိုးခြင်းသည် . . . . .

အတ္ထု ဘဝတု စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ကြပါစေ

ကုန်သတည်း . . . . . ။

(သာဓု သာဓု သာဓု)

“ အဖော်ကောင်းတရားတော် ”

ယောဂီတွေ သီလ အကျဉ်းဆောက်တည်ရအောင် အဟံဘန္တေ တိသရဏေနသဟ အာဇီဝ ဌမက သီလံ သမာဓိယာမိ ။

အရှင်ဘုရား ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘဝ သုံးထပ် ဘုံ သုံးရပ်၌ အတုမရှိ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သော ဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ အသက်ထက်ဆုံး မှီဝဲဆည်းကပ် သိမှတ်ပါသည် ဘုရား ။

အရှင်ဘုရား ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော် မူအပ်သော တရားတော်မြတ်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ အသက် ထက်ဆုံး မှီဝဲ ဆည်းကပ်သိမှတ်ပါသည် ဘုရား ။

အရှင်ဘုရား ဘုရားတပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တပည့် သားဖြစ်သော

သံဃာတော်မြတ် တို့ကို ကိုးကွယ် ရာဟူ၍
အသက်ထက်ဆုံး မှီဝဲဆည်းကပ် သိမှတ်ပါသည်
ဘုရား ။

ရှစ်ပါးသော အာဇီဝ သီလတော်မြတ်ကိုလည်း
ကောင်းစွာ ဆောက်တည် ပါသည် ဘုရား ။

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌ ရှိကြကုန်သော
အနန္တ စကြာဝဠာနေ အနန္တများစွာ သတ္တဝါ လူ နတ်
ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ဘေး ရန် ခပ်သိမ်း ငြိမ်း
ကြပါစေ ။ ဒေါသ ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြ ပါစေ ။ ဆင်းရဲ
ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ ။ ကောင်းကျိုး လိုရာ ဆန္ဒ
ပြည့်ဝကြ၍ နှလုံး စိတ်ဝမ်း အေးချမ်း ကြပါစေ ။

ဣဒံမေပုညံ အာသုက္ခယံ ဝဟံဟောတု
ဣဒံမေသီလံ နိဗ္ဗာနဿ ၊ ပစ္စယောဟောတု ။

(တိသရဏေနသဟ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလံ သာဓုကံ
ကတွာ ၊ ဓမ္မာ အပ္ပမာဒေန သမ္မာ ဒေထ ။)

ကဲ... သက်သာသလို ပြောင်းထိုင်ကြနော်...

စက်ဝိုင်းဒေသနာတော်... ပူဇော်ကြပါဦး...

(မူလ နှစ်ဖြာ၊ သစ္စာ နှစ်ခု၊ လေးခု အလွှာ၊
အင်္ဂါ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး၊ တရားကိုယ်များ နှင့် သုံးပါး
အစပ်၊ နှစ်ရပ် မူလ၊ ဝဋ် သုံးဝနှင့်၊ ကာလ သုံးဖြာ၊
ခြင်းရာ နှစ်ဆယ်၊ ဤရှစ်သွယ်ကို အလွယ်ကျက်မှတ်၊
သိစေအပ်သည်၊ သံသရာမှ လွတ်ကြောင်းတည်း ။

စက်ဝိုင်းဒေသနာ အဖွင့် ပူဇော်ပါဦး...

- ၁။ မူလနှစ်ဖြာ --- အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ ။
- ၂။ သစ္စာနှစ်ခု --- သမုဒယသစ္စာ၊ ဒုက္ခသစ္စာ
- ၃။ လေးခုအလွှာ --- အတိတ် အကြောင်း တလွှာ

ပစ္စုပ္ပန် အကျိုး တလွှာ ၊

ပစ္စုပ္ပန် အကြောင်း တလွှာ ၊

အနာဂတ်အကျိုး တလွှာ ။

- ၄။ အင်္ဂါတစ်ဆယ့်နှစ်ပါး --- အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊
ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊
ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊

၅။ သုံးပါးအစပ် --- သင်္ခါရနှင့် ဝိညာဏ် တစပ် ၊
 ဝေဒနာနှင့် တဏှာ တစပ် ၊
 ကမ္မဘဝနှင့် ဇာတိ တစပ် ။

၆။ ဝဋ်သုံးဝနှင့် --- ကိလေသ ဝဋ် သုံးပါး ။
 (အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်)
 ကမ္မ ဝဋ် နှစ်ပါး ။
 (သင်္ခါရ နှင့် ကမ္မဘဝ)
 ဝိပါက ဝဋ် ရှစ်ပါး ။
 (ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ် ၊ သဠာယတန၊
 ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ ဇာတိ
 (ဥပပတ္တိဘဝ)၊ ဇရာ ၊ မရဏ)

၇။ ကာလသုံးဖြာ --- လွန်လေပြီးသော အတိတ်
 ကာလ ၊ ယခုဖြစ်ဆဲ ပစ္စုပ္ပန်
 ကာလ ၊ နောင် ဖြစ်လတ္တံ့
 အနာဂတ် ကာလ ။

၈။ ခြင်းရာနှစ်ဆယ် --- အတိတ် အကြောင်း
 အခြင်း အရာ ငါးပါး ။
 (အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဘဝ)
 ပစ္စုပ္ပန် အကျိုး အခြင်းအရာ ငါးပါး ။
 (ဝိညာဏ် ၊ နာမ်ရုပ် ၊ သဠာယတန ၊
 ဖဿ ၊ ဝေဒနာ)
 ပစ္စုပ္ပန် အကြောင်း အခြင်းအရာ ငါးပါး ။
 (တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဘဝ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ)
 အနာဂတ် အကျိုး အခြင်းအရာ ငါးပါး ။
 (ဝိညာဏ် ၊ နာမ်ရုပ် ၊ သဠာယတန ၊
 ဖဿ၊ ဝေဒနာ)
 ဤရှစ်သွယ်ကို အလွယ် ကျက် မှတ် သိစေ
 အပ်သည် သံသရာမှ လွတ်ကြောင်းတည်း . . . . ။

သာဓု   သာဓု   သာဓု ။

ဂေါတမ ဘုရား လက်ထက် အခါတုန်းက ၊
 ပဉ္စက ပုဏ္ဏား လင်မယား ဆိုတာရှိတယ် ။ ပြီးခဲ့တဲ့
 ဘုရား လက်ထက်တုန်းက အခုလို တရားတွေကို
 ဆောင်ခဲ့ဘူးတယ် ။ “ သောတာပန် ” တော့ မဖြစ်ခဲ့
 ဘူးပေါ့ ။ ဘုရားရှင်က သတ္တဝါတွေကို ဉာဏ်နဲ့
 ကြည့်တဲ့အခါမှာ သူတို့ လင်မယားကို သွားတွေ့တယ်
 ပဉ္စက ပုဏ္ဏား လင်မယား လို့ခေါ်တယ် ။ တစ်နှစ်မှာ
 (၅) ကြိမ် လှူလို့ ပဉ္စကလို့ ခေါ်တာကိုး ။

ဘုရားရှင်က ဆွမ်းစားချိန်(ထမင်းစားချိန်)မှာ
 သူတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ဆွမ်းခံ ရပ်တယ် ။ ပုဏ္ဏားကြီးက
 လမ်းဘက် ကျောပေးထားတယ်၊ ပုဏ္ဏားမက လမ်း
 ဘက်ကို လှည့်လို့ပေါ့ ၊ ထမင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် စား
 နေကြတာ ။ ဘုရားရပ်တာ မြင်တော့ ဘယ်သူ မြင်
 မှာလည်း ၊ ပုဏ္ဏားမကြီးက မြင်မှာ၊ ပုဏ္ဏားမကြီးက
 မြင်တော့ကာ မြင်တယ်ဆိုရင် မနောထင်တာပေါ့ ။
 စိတ်ကူးကလေး ဆက်တော့ ပျင်း စိတ်ကလေး နဲ့နဲ့

ပေါ်လာတယ် ။ ပုဏ္ဏားကြီး “ မြင် ” ရင် လှူ မယ်
 ထင် တယ် ၊ လှူ လို့ ရှိရင် ငါ ထပ်ချက်နေရမှာလို့
 သွား တွေးတယ် ။ အဲဒီတော့ ဘုရားရှင်ကို မသိမသာ
 ခေါင်းလေး ခါပြတယ်နော် ။

ခေါင်းခါပြတော့ ဘုရားရှင်က ရွှေ့တော့
 ရွှေ့တယ် ၊ သတ္တဝါတွေကို ချွတ်တဲ့နေရာမှာ သနား
 တော် မူလို့ နောက်ကိုမရွှေ့ဘဲ ရွှေ့ကိုရွှေ့တယ် ။

ဘုရားကရွှေ့တော့ ဒါကိုမြင်ပြီး ပုဏ္ဏားမက
 ကြိတ်ပြီး ပြုံး မိတယ်တဲ့ ၊ ပြုံးတာ သူက ဘုရားကို
 မုန်း လို့ မဟုတ်ဘူး ။ သူ ပြုံးနေတာကို ပုဏ္ဏားကြီး
 တွေ့သွားပြီး ၊ နောက် လှည့်ကြည့်တဲ့အခါ ဘုရားကို
 တွေ့သွားတယ် ။

သူတို့တွေဟာ ဘုရားကိုကြည်ညိုတဲ့ ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ အမျိုးဇာတ်ကို ကြည်ညို
 တာကိုး . . . ပုဏ္ဏားမျိုးတွေဟာ ဗြဟ္မာကြီးတွေရဲ့
 ခံတွင်းက မွေးတာလို့ အချို့ကဆိုတယ် ။ အဲဒါ

မြတ်တယ်တဲ့ ၊ ကျန်တာတွေကတော့ သူ့စိတ်ကူးနဲ့ပေါ့
ပခုံးတွေ၊ ဗိုက်တွေ၊ ချက်တွေ၊ ခြေထောက်တွေက
ဖွားတာတဲ့၊ သိပ် ဆင်းရဲလို့ နိမ့်လို့ရှိရင် ခြေဖဝါး က
ဖွားတာပေါ့ ။ အဲဒီလို အမျိုး ဇာတ် ခွဲတာ အခုထိ
အိန္ဒိယမှာ ရှိသေးတယ် ။

အဲဒီလို . . . အမျိုးဇာတ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို
လေးစားတာကိုး ၊ အဲဒီတော့ . . . ဘုရား ကြတော့
အင်မတန် မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုး ဖြစ်နေတာကိုး . . .
“ ပုဏ္ဏားမကြီးနော် ဒီလောက် အမျိုးဇာတ် ကြီးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကို မလေးမစား လုပ်နေရသလား ” လို့
မာန် လိုက်သေးတယ် ။ ထမင်းပန်းကန် တစ်ဝက်က
မစားရသေးဘူး ၊ ‘ကိုင်’ သွားပြီးတော့ . . .

“ အရှင်ဘုရား - တစ်ဝက်က မစားရသေးပါဘူး ၊
လှူလို့ ရပါသလား ” လို့ မေးလျှောက်တယ် ။

ဘုရားရှင်ရဲ့ ရုပ် လက္ခဏာ (၃၂) ပါး
ပြည့်တာလဲ ပုဏ္ဏားတွေ သိနေတယ် ၊ ဘုရင့် သား

ဆိုတာလည်း သိတယ် ။ စကြာမင်း ဖြစ်နိုင်မှန်း လည်း
သိတယ် ။ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်က ဘုရင်တွေ
ကိုးကွယ်နေတာကို ကိုယ်တိုင် ကြား နေရတာကိုး ။
သူ့ရဲ့ သတ္တိ အရှိန်ကို ဘုရားကသိထားတယ်။
အမျိုး ဇာတ် . . . မာန ကြီးတဲ့ သူ့ကို မာနလည်း
ချချင်တော့ . . . . . ဘုရားရှင် အမိန့်ရှိ လိုက်တာက
“ ဒို့များ ရဟန်း ဆိုတာကွယ်---သူဖုန်းစားများ
ကဲ့သို့ အကြွင်းအကျန် လှူရင်လည်း စားကောင်း
ပါတယ် ” လို့ . . . အမိန့် ရှိ လိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲ
တော်တော် ခံစား သွားရတယ် ။ စိတ် မကောင်း
ဖြစ်ပြီးတော့ “ အထဲ ကြွပါဦး ” လို့ ပင့်ပြီးတော့ . . .

“ အရှင် ဘုရား . . . ရဟန်းဆိုတာ
ဘယ်လို ကျင့် ရပါသလဲ ” လို့---ထပ်မေးတယ် ။

အဲဒီတော့မှ ဘုရားရှင်က ခွါရ ခြောက်ပါး၊
ခန္ဓာ ငါးပါး၊ အာရုံ ပေါ်တာ၊ မနောထိ ပေါ်တာ၊
တဏှာ အစပ်--ဆက်ပုံ၊ ဖြတ်ပုံ ဖြတ်နည်းနဲ့တစ်ကွ

ကိလေသာတွေကို တွန်းလှန် ပယ်သတ်ပြီး နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ၊ “ စိတ် အမြင်မှား မလာအောင် ပယ်သတ် နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ၊ ကြိုးစားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရဟန်း ခေါ်တယ် ” လို့ ဘုရားက တရား ဟောချလိုက်တယ်။

တစ်ထိုင်တည်းမှာပဲ . . . ပုဏ္ဏားကြီးရော ၊ ပုဏ္ဏားမကြီးရော အနာဂါမ် ဖြစ်ကြတယ် ။

အဲဒီမှာ . . . စာရေးတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားက “ ပုဏ္ဏားကြီး အနာဂါမ် ဖြစ်တာ ၊ ကျေနပ်ချင် ကျေနပ် မယ် ။ ပုဏ္ဏားမကြီး အနာဂါမ်ဖြစ်တာတော့ ကျေနပ် ချင် မှ ကျေနပ် ကြလိမ့်မယ် . . . . . မကျေ မနပ် မရှိကြပါနဲ့ . . . မျက်နှာကြီးလို့ပါ ” တဲ့ ။

ဘာတဲ့လဲ . . .

(မျက်နှာ ကြီးလို့ပါ . . . ဘုရား ။)

ဒီတရားတွေကို ဆောင်ခဲ့တဲ့ သတ္တိ ၊ ဘုရား နှုတ်တော်က ဟောတဲ့ တရားတွေကို ဆောင်ခဲ့တဲ့ သတ္တိ ရှိလို့ပါတဲ့ . . . သဘောပေါက်လား ။

အဲဒီ မျက်နှာက ကြီးတယ်လေ ၊ ဘုရားရှင် ကတောင် လာ ဟော ပေးရတာ ၊ ဘာတဲ့လဲ . . . ၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင်တောင် လာ ဟော ပေးရတာ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီတရားတွေကို ရွတ် ဖတ် သရဇ္ဈာယ် ဆောင် တဲ့ ရဟန်း သံဃာတော်တွေ၊ ကျောင်းတွေ၊ စာသင်တိုက်တွေမှာ ရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေ၊ လူတွေ ရောပေါ့ ။ ဘုရားရှင်ရဲ့ . . . နှုတ်တော်ကထွက်တဲ့ တရားတွေကို ဆောင်တဲ့ အခါမှာလည်း ဝမ်းသာရမှာ၊ သဘောပေါက်လား ။

ဝမ်းသာရမှာက . . သောတာပန်မဖြစ်နဲ့ဦး၊ အရိယာ မဂ် မဖြစ်နဲ့ဦး ၊ ဒီတရားတွေ ဆောင်နိုင်တာ နဲ့ကို “ အား ” ရှိနေပြီ . . . သဘောပေါက်လား ။

သတ္တိ ကိန်း တာနဲ့ အလွတ် ရရင်တောင် အားရှိနေပြီ။ အခု အလွတ် ရပြီလား ။ စက်ဝိုင်း ဒေသနာကို . . . . .

ကဲ မျက်စိမှိတ် ဆိုကြည့်ပါ ။

(မူလနှစ်ဖြာ----သံသရာမှ လွတ်ကြောင်းတည်း။)

(သာဓု သာဓု သာဓု)

တကယ်တော့ ဘုန်းဘုန်းတို့ အခု သင်တဲ့ ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူတဲ့ တရားတော် တွေဟာ တကယ်ကို ထင်ထင် ရှားရှား တကယ်ရှိတဲ့ သဘော တွေကို ဘုရားရှင်က အမည် ပေးထားတာ . . . လို့ မှတ် နော် ။

“တကယ်သုံးရတဲ့ လောက အသုံးတွေဟာ အထင်အရှား မရှိတာ တွေကို သမုတ်တာ ”လို့ မှတ်ပါ ။ လူတွေ သုံးတာက အခေါ်အခံ ကိုသာ သုံး နေကြတာ ။

“ ဘုရား ဉာဏ်အမြင်နဲ့ ကြည့်တော့ ပရမတ္ထ နယ်မှာ သတ္တဝါ ၊ ပုဂ္ဂိုလ် ရယ်လို့ မရှိပါဘူး ” တဲ့ ။

တကယ် ဓမ္မ သဘောသက်သက်သာ အစဉ် တန်းတာ လို့ မှတ် ရမယ် ။ လယ်တီ ဆရာတော် ဘုရားကြီးတို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒီပနီ ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

တရားတော်ကြီး ဖွင့် ဆိုတဲ့အခါမှ သိရတယ် ။

(အဝိဇ္ဇာမှ အစပြု၍-----ဇရာ-မရဏ

အဆုံး ပြသည် ။)

ဓမ္မ အပြား တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကို ဤကား လူ့ ပင် ၊ ဤလျှင် နတ် ပဲ ၊ အထင် လွဲ လျက် တစ် လည်လည် ဝဋ် နွယ် ရှည်၏ ၊ လို့ ပြတယ် ။

ရှည်လေသမျှ အနန္တကား ၊

သုခ ဟူသည် မြူမျှ မကွက် ၊

အဆက်ဆက်လျှင်သက်သက် ဒုက္ခ ၊

ဓာတ်မှန် ရသည် ၊

ဘဝ ဤကိုယ် ဖြစ်ထုံးတည်း ။

. . . . လို့ ဆို တယ်နော် ။

ဘုန်းဘုန်းတို့ . . . ဒီတရားရဲ့ အနှစ်ပေါ့ ၊

အားလုံး ဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းသထက် ရှင်းစေ ချင်တာက ဉာဏ် တည့်လို့ရှိရင် အရှုခံ တရား အားလုံးသည် သတ္တဝါ အထည် မရှိစေရဘူး နားလည်မလား ။

စကားလုံး မရှိဘူး ၊ ဒီ ဓမ္မ သဘော အစဉ်
တွေပဲ တန်းတာလို့ နားလည်ရမယ်နော် ။ ဒါကို
နားလည်သွားလို့ ရှိရင်တော့ သာသနာတွင်း သား
အစစ် ဖြစ်ပြီလို့ မှတ်ရမယ် သဘောပေါက်လား . . ။

အခု အားလုံး ထင်ထားတာက ငါ ရှိတယ် ၊
ငါ့ ကိုယ်လုံး ရှိတယ်၊ ငါ့ အိမ် ရှိတယ်၊ ငါ့ ပတ်ဝန်းကျင်
ရှိတယ်၊ ငါ့ စီးပွား ရှိတယ်၊ ငါ့မှာ လုပ်စရာ အနာဂတ်
တွေရှိတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ရှိတယ် ။
လောလောဆယ်မှာလည်း ပြဿနာတွေ အများကြီး
ရှိတယ် ထင် မနေဘူးလား ။ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ။
အဲဒါတွေနော် . . ။

အဲဒါတွေ အကုန် ရှင်းသွားတာ ၊ ဒီတရားနဲ့
ရှင်းလို့ ရတာ ။ တစ်ခါ လောကီဘက်က တစ်ဆင့်
တက်ဦး ၊ လာမယ့် အနာဂတ် အကျိုး တရားတွေ
လိုချင်တယ် ။ စီးပွား တက်ချင်တယ် ၊ အကြွေး
ရှိလည်း အကြွေး ကြေချင်တယ် အိမ်တွေ အိုးတွေနဲ့

စိတ်ချ ရလောက်အောင် ရှိချင်တယ် မဟုတ်လား ။
အဲဒီလို ရှိချင်တယ်ဆို ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာကို
ဟောပြီးသား နားလည်မလား ။ ချမ်းသာတဲ့လမ်း ကို
ဘုရားက ပေးပြီးပြီ ။ နားလည် မယ်နော် . . . ။

တစ်ခါ လောကဓံ ခံနိုင်မယ့် တရားကိုလည်း
ဘုရားက ပေးထားပြီးပြီ ။ ရုတ်တရက် မသေခင်မှာ
လောကဓံ မျိုးစုံ ကြုံခဲ့သော် ၊ ထွက်လမ်းကို ဘုရားက
ပေးထားပြီးသား ။ သေခဲ့သော်လည်း အပယ် မကျ
အောင် . . . ဘုရားက နည်းလမ်း ပေးထားပြီးသား
နားလည်မလား ။

အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နည်းပညာ . . အစစ်
အမှန် ဖြစ်သောကြောင့် သေချာမှတ်နော် . . . ။

အထက် ဘဝင် ဗြဟ္မာ့ပြည်ထိ မဆုံအောင်
ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးကို အခုချိန်အထိ ပူဇော်ကြတုန်း
ကြည်ညိုကြတုန်း . . . နားလည်မယ်နော် . . . ။

ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာလည်း ဖုတ်ဖုတ် ကျွက်ကျွက်

နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော်ဆိုတာ နတ်ပြည်မှာ ရက် ပိုင်းပဲ ရှိသေးတာ ။ ပူဇော်လို့ . . မဝ ကြသေးဘူး ၊ ကြည်ညိုလို့ . . မဝ ကြသေးဘူးနော် . . . ။

ဒီတော့ ဒီတရားဆိုတာ ဘုန်းဘုန်းတို့အတွက် “အဖော်ကောင်း တရား” နော် ။ ဘယ်လို မှတ်ရမလဲ၊ (အဖော်ကောင်း တရားပါ . . . ဘုရား ။)

“ အဖော်ကောင်း ”

“အဖော်ကောင်း” ဆိုတာ စကားလေးတစ်ခု ဘယ်ကနေ ရလဲဆိုတော့ “ အဖော်မွန် ” ဆိုတဲ့ စကား က “ အာနန္ဒာ မထေရ် ဥဒါန်း ” ထဲမှာ ဘုန်းဘုန်း ဖတ် လိုက်ရတာ ။ အာနန္ဒာ မထေရ် အရှင်မြတ် က ဘုရား မရှိတဲ့နောက် ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီး တဲ့နောက် သူ့နေရာကနေ ခံစား ကြည့်ပေါ့ ။ (၂၅) နှစ်လုံးလုံး ဘုရားနားမှာ မပြတ်မလပ် ပြုစု နေတာ သွား အတူ ၊ လာ အတူ ပေါ့နော် ။

ည ဆိုလည်းပဲ အိပ်တယ်မရှိပါဘူး ၊ မီးတုတ်နဲ့

ဘုရား ကျောင်းနားမှာ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ် ပတ်တယ်၊ ပတ်ပြီး ဘုရား လိုအပ်တဲ့ မျက်နှာသစ်တော်ရေက အစ ပြုစုပြီးတော့ကာ အလိုက်တသိ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သွားလေရာ ပါတော့ ၊ ဘုရားကို (လူလိုပြောရင်) အင်မတန် ချစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့ ။

ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော့မယ် ဆိုတာ . . သိတော့ သောတာပန်ပဲ ရှိသေးတော့ မျက်ရည် မထိမ်းနိုင် ပါဘူး ။ တစ်နေရာမှာ (ဘုရား ကွယ်ရာမှာ) သွား ငို နေတာပေါ့ . . . ။

အဲဒါ ဘုရား သိတော့ ပူလွန်း အား ကြီးတဲ့ သူ့ကို ၊ အပူ ငြိမ်း အောင် ဘုရား အမိန့် ရှိခဲ့ တယ်နော် ။

ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ကျရင်တော့ သင် အရ ဟတ္တ ဖိုလ် ရောက်လိမ့်မယ်လို့ မိန့်ခဲ့ဘူးတယ် ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အဲဒီလို . . . မပြောဘူး ဘူး ။

ဘုရား မရှိတဲ့နောက် ပရိနိဗ္ဗာန် စံသွားပြီ

၂၂ အရှင်ဇေယျပုဂ္ဂိုလ် (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)
ဆိုတော့ ဓါတ်တော်လည်း ပူဇော်ပြီးရော ၊ ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်ဆီ ပြန်လာတာ . . . ပြန်လာတဲ့
အခါကျတော့ ကျောင်းတော်မှာ သံဃာတွေမှ မရှိ
တော့တာ ၊ ဘုရား မရှိတော့ ဘုရား ကျောင်းတော်
ဝင်တော့ ကျောင်းတော်ကြီးက . . . ခြောက်သွေ့လို့
ဒါပေမယ့် ဗောဓိပင်တော့ ရှိတယ်နော် ။

အဲဒါ ခြောက်သွေ့လို့ ပင့်ကူ တက်တာတက်၊
ဖုန်တက်တာတက်ပေါ့၊ အဲဒါတွေ ကြည့်ပြီးတော့
ကျောင်းတော်ထဲဝင်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ် သူမှာတော့
လက်ရာ ခြေရာ မြင်ယောင်နေတာ မဟုတ်လား ။

မြင်ယောင်ပြီးတော့ကာ မနက်ကျရင်လည်းပဲ
စောစောထ ၊ ဘုရား ရှိဘိသကဲ့သို့ မျက်နှာသစ်တော်
ရေပါ ဘုရား၊ တံပူပါဘုရား---နဲ့ပေါ့ ။ သူ့နေရာကနေ
တွေးကြည့်နော် ။ ဘယ်လောက် လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး
ရှိမလဲ ။ သူ့မှာ အဖော်မဲ့ နေတာကိုး . . .

နောက်တော့သူ . . . ဘုရား အမိန့်ရှိခဲ့တဲ့

၂၃ အဖော်ကောင်း
တရား သဘောကို သဘောပေါက်ပြီး တရားကို
အဖော် လုပ်တာပေါ့ ၊ မပြတ် မလပ် ပွားများလိုက်
တာ နောက်ပိုင်း ရဟန္တာသွားတယ် ဆိုပါတော့ ။
ရဟန္တာတော့မှ ဥဒါန်းကျူးတယ် ။

ဘုရား တည်းဟူသော မိတ်ဆွေကောင်း
မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ ကာယ ကတာ သတိ သာ
လျှင် အကောင်းဆုံး အဖော်မွန် ပါပေတည်း လို့
ဥဒါန်းကျူးတယ် ။ ဒီတရားတော်ရဲ့ သဘောက ဒါကို
ကျွမ်းကျင်သွားပြီဆိုရင် အတိတ်က အကြောင်း အရာ
ကိုလည်းပဲ သင်ခန်းစာ ယူဖို့ ဘုရားက ဟောခဲ့တာ
လို့ မှတ်ပါ ။

လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလ ဖြစ်ရပ်
တွေသည် ပြန်ပြင်လို့ ရပါမလား ။

(မရပါဘူး . . . ဘုရား ။)

ဘာဖြစ်လို့ ဟောခဲ့သလဲလို့ မေးတဲ့အခါ သင်ခန်းစာ
ယူဖို့လို့ . . . ။

၂၄ အရှင်ယော့ပုဂ္ဂိုလ် (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

အတိတ်က ဒီလို အကြောင်းဟာ ဒီလို အကျိုး
ဖြစ်တာပါလား။ နောက်ထပ် မကောင်းအောင်
မလုပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အကြောင်း ကောင်းအောင်
လုပ်ဖို့ သင်ခန်းစာ ယူဖို့လို့ ဟော တာနော်။

အနာဂတ် ကလည်း တကယ်တော့ မရှိ
သေးဘူး... ပြေး ပြင်လို့ မရပါဘူး။
ပြင်လို့ ရပါမလား... ?
(မရပါဘူး... ဘုရား။)

သို့သော် ဘာလို့ ဟောလဲဆိုတော့ ဒီလို
အကြောင်းသည် ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အမြင် ရှင်း
အောင် ဒါလည်းပဲ ရှောင်တတ်။ တိမ်းတတ်အောင်
ဟောတာ။ သဘောပေါက်လား... ?

တကယ်တော့ ဘုန်းဘုန်းတို့ လက်တွေ့ ကျင့်
ရမှာက (၄) နှင့် (၁) မဟုတ်ဘူးနော်။ (၂) နှင့် (၃)
ပါပဲ။ သဘောပေါက်လား... ?
(ပေါက်ပါပြီ... ဘုရား။)

၂၅ အဖော်ကောင်း

“ ယခု ဖြစ်ဆဲ ပစ္စုပ္ပန် ကာလ ”

ဒီကာလမှာက (အားလုံး) ပုစ္ဆာ ပေးတာကို
စိတ်က အဖြေ ထုတ်သလိုပဲ အာရုံ - ဒွါရ တိုက်တာ
ရှောင်လို့ မရဘူး။

နံပါတ်(၂) အကွက်၊ အတိတ်က ပြုခဲ့တဲ့ ကံ
အကြောင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေ နေရတယ်။ ဝိညာဏ်
အဆင့်ပေါ့နော်၊ ပြီးရင် အမြှုပ် သွားရာ ခက်မ ငါး
ဖြာဖြစ်ပြီး နှလုံးခုန်နှုန်းလေး ‘စ’ လာပြီဆိုရင် နာမ်ရုပ်
အဆင့်ပေါ့နော် နားလည်မလား... ?

ပြီးရင် ဒွါရ ခြောက်ပါး ပေါ်လာပြီဆိုရင်
သဠာယတန အဆင့်၊ အင်္ဂါစုံလို့မှ... နိုးပြီး သိရင်
ဖဿ၊ ဝေဒနာ အဆင့်ဆင့် ကူးသွားတာနော်။

ပြီးရင် အားလုံး ဒွါရ ခြောက်ပါး စုံတော့ကာ
လူရှင် ဖြစ်တဲ့အခါ အာရုံ၊ ဒွါရ ဖြစ်မနေဘူးလား...
အိပ်ချိန် နှင့် ငေးမောချိန် ချန်ထားပေါ့နော်။ တိုက်
တိုင်း တိုက်တိုင်း မနော ထိအောင် ပုစ္ဆာ ပေး သလို

၂၆ အရှင်ဇေယျပုဂ္ဂိုလ် (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

ခန္ဓာက 'ပေါ်' နေတာကို နှစ်ဆင့် လောင်တယ်
ခေါ်တာပေါ့။ ပေါ်တာကို နောက်စိတ်မှာ အမှောင်
ဖုံးထားတာ ဖြစ်သောကြောင့် . . . . . လက်ခံ
ဆုံးဖြတ်တဲ့ အခါမှာလည်း အထည် ထင်တယ် ၊ သူ
-ငါ ထင်တယ် သဘောပေါက်လား ။ အဲဒီက 'စ'
မှား တာ ။ အဲဒီ 'အစပ်' ကလေးကို ဘုရားရှင်က
မြင်ခဲ့တာ ၊ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်နော် ။ အခုလို
လွယ်လွယ်လေး 'နာ'ရလို့ လွယ်တယ် မထင်နဲ့ ။
အဲဒီ အမြင်လေးတစ်ခု အမှန် မြင်ရဖို့ တော်တော်ကို
ကြိုးစားရတာ သဘောပေါက်တယ် နော် . . .

ဘုရားရှင်ဆို လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊
ဒါက ဗျာဒိတ်ပန်း ဆင်ပြီး နောက်ကိုပြောတာ ဗျာဒိတ်
မဆင်ခင်က ဆိုရင် စိတ်က ကြံစည်တာက သတ္တ
သင်္ချေ . . . ဘုရားဖြစ်ဖို့ စိတ်က ကြံစည် ညွတ် နေ
တာက ခုနစ် သင်္ချေ ရှိတယ် ။ နှုတ်ကနေ ဆုတောင်း
တာ ကိုး သင်္ချေ ရှိတယ် ။ (၇) နှင့် (၉) ပေါင်းရင်

၂၇ အဖော်ကောင်း

ဘယ်လောက်လဲ . . . ? ။ (၁၆) နော် ။

ဗျာဒိတ်ပန်း ဆင်ပြီးတဲ့နောက် သေချာပေါက်
သိပြီးတော့ ကျင့်တာက လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း
ပေါင်းလိုက်တော့ သင်္ချေ (၂၀) နဲ့ ကမ္ဘာ တစ်သိန်း
သဘောပေါက်လား . . . ? ။

အကြာကြီး နော် . . . နှစ် အကြာကြီးနော်
သင်္ချေ အကြာကြီးပေါ့ . . . အဲဒီကတည်းက စလာပြီး
တော့ ဘုရားရှင် ဟောပြီးလို့ ပရိနိဗ္ဗာန် 'စ' ပြီးတဲ့
အခါမှာလည်း အခု ကြာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၂၅၅၀
ကျော် သွားပြီနော် ၊ ဒီကာလမှာ ဖြတ်သန်းတဲ့အခါ
သံဃာတော် အရှင်မြတ်ကြီးတွေက သယ်ဆောင်
လာကြတာ ။

တပည့်လည်း ပြန်သင် လက်ဆင့်ကမ်း သယ်
ဆောင် လာကြတာနော် မပျောက် မပျက် ရအောင်
အယူအဆ မမှားရအောင် ထိန်းသိမ်း လာကြရတာ
သဘောပေါက်လား . . . ? ။

ဒီနည်းပညာက ဘုရား တစ်ခါ ပွင့်မှ တစ်ခါ ရမယ့် နည်းပညာ ဖြစ်နေတယ် ။ နားလည်မလား ။ စကား တစ်လုံး ရဖို့ဟာ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်နော်။ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တွေက တစ်ပါးတည်း အနေနဲ့ သဘောပေါက်တယ် တဏှာ-အစပ် ပြတ်တယ် ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သားကို စကားလုံးနဲ့ ပြန် ဟောဖို့ကြတော့ တန်ဆာ မဆင်နိုင်ဘူး စဉ်းစားလေ။

“ ပရမတ္ထ ” သဘော ဟူသည် . . .

ဦး ကဝိ ဆိုတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါး ပြောဖူး တယ်။ မေးတဲ့ ဒကာက ပရမတ္ထ အကြောင်း ဟောပါ ဘုရားလို့ မေးတော့ ဆရာတော်ကြီးက ပြုံးပြီးတော့ “ပရမတ် အကြောင်း ဟောပါဆိုရင် ဦးကဝိက ပါးစပ်ပိတ် ထိုင်နေရုံပဲ ” တဲ့ . . . ။

ဘာတဲ့တုန်း . . . . . ? ။

(ပါးစပ်ပိတ် ထိုင်နေရုံပါပဲ . . . ဘုရား ။)

ပရမတ္ထ ဆိုတာ စကားမှ မပြောတာကိုး ။

တကယ့် အရှိက . . . စဉ်းစားလေ . . . ?

ကဲ . . . ငြိမ် နေတယ် ။ ကိုယ်မှာ မပြတ် လောင်နေတဲ့ ခံစားမှု ပေါ်မနေဘူးလား . . . ? ။

(ပေါ်နေပါတယ် . . . ဘုရား ။)

ကာလမခြား မနောမှာ အမှုအရာ ပေါ်မနေ ဘူးလား . . . ? ။

(ပေါ်နေပါတယ် . . . ဘုရား ။)

စကားပြောသံ ပါလား . . . ? ။

(မပါပါဘူး . . . ဘုရား ။)

အဲဒါ ပရမတ္ထ တစ်ကယ့်အရှိလေ၊ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်-နာမ် သဘောလေ၊ သဘောပေါက် လား--? ။

ပေါ်ပြီးတော့ သူ့သဘောတရားက ဖွားပြီး သေတာပဲ ရှိတယ် ၊ ရှေ့ဆက်ပါ့မလား . . . ? ။

အဲဒီအကြောင်း ဟောပါဆို ပါးစပ်ပိတ် ထိုင် နေရုံပါပဲတဲ့ သဘောပေါက်လား ။ အင်မတန် ရှင်းတဲ့ စကားနော် ။

ပရမတ္ထ ဆိုတာ စကားမှ မပြောတာ အဲဒါကို တစ်ဖက်သား နားလည်အောင် ဘယ်လို ပြောမလဲ။ စဉ်းစားပေါ့ . . .

“ သိ ” တစ်ချက်မှာ ဒါက ရုပ် ၊ ဒါက စိတ် ဒါက စေတသိတ်တွေ လို့ ခွဲခြားပြောဖို့က အင်မတန် ခဲယဉ်းတာ ။

တဏှာ-အစပ် ကိုလည်း တဏှာ-အစပ် ပါလို့ ခွဲခြားဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းတာ ။

ဥပါဒါန်လို့ သတ်မှတ်ဖို့ဟာလည်း အင်မတန် ခဲယဉ်းတာ သဘောပေါက်လား ။

ကံဆိုလည်း --- ‘ကံ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး ဘယ်လိုလုပ် ဖော်ရမလဲ စဉ်းစားပေါ့ ။ လျှပ်စစ် လို အင်မတန် မြန်တာကို ဘုရားရှင်က သေသေချာချာ ပိုင်းခြားပြီးတော့ တန်ဆာ ဆင်ထားတာ သဘော ပေါက် လား ။ ဂယနဏ ကို ဟောထားတာ ။

ပစ္စေက ဗုဒ္ဓများကို ဖူးရတာကတော့ ကုသိုလ်

ရမယ် ၊ ဆုတောင်းပြည့်မယ် ။ ဒီလို တရားမျိုးတော့ မနာရဘူးလေ ။ သဘောပေါက်လား . . . ? ။

တန်ဖိုး ထားစေချင်တယ် ၊ ဒီတရားဟာဖြင့် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ အဆင့်မြင့်ဆုံးတရား ။

“ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံရှိ အဆင့်အမြင့်ဆုံးသော ပညာ ရပ်ကြီး . . . ”

ကမ္ဘာနဲ့ မဟုတ်ဘူးနော် ၊ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ အဆင့် အမြင့်ဆုံး ပညာရပ်ကြီးဆိုရင် ပိုကောင်း တယ်နော် . . . တို့များ သင် ကြား နေရတာသည် တန်ဖိုး အရှိဆုံး ၊ အကြီးဆုံး ပညာ သင်နေရပါလား လို့ နားလည်စေချင်တယ် ၊ တန်ဖိုး ထားစေချင်တယ်

ဒါကြောင့် ဘုန်းဘုန်း တစ်ခါတစ်ရံ ထိုင် တွေး မိတယ် ။ ကိုယ့်ဒကာတွေလို သိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်ခံပြီးတော့ တက္ကသိုလ် ပညာတွေ ‘ သင် ’ ရရင် အဲဒီ ပညာကို တန်ဖိုးထားကြတယ် ။ ငွေပေါ် ကြည့်ပြီးတော့ များများပေးရရင် တန်ဖိုးရှိတယ်

ထင်ကြတယ်။

ဘုန်းဘုန်းက စဉ်းစားတယ်။ တစ်ခါတလေ ကြရင် သင်တန်း ဝင်ကြေးကို တစ်ယောက် တစ်သိန်း လောက် ထားထားပြီး တောင်းရင် ကောင်းမလားလို့ အဲဒီလောက်ဆိုမှ တန်ဖိုး ထားမလား မသိဘူးနော်။

တန်ဖိုး များများ ပေးရရင်တော့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆို တန်ဖိုး ထားရင် ထားလိမ့်မယ်နော်။ ဒါပေမယ့်လို့ ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တော်တော် များများကတော့ ('ပင့်'တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့)တန်ဖိုးထားကြပါတယ်။ တရားပွဲ တစ်ပွဲ ဖြစ်ဖို့အရေးကို သိန်းပေါင်း များစွာ အကုန်ခံတာပဲ။ အများကြီး အကုန် ခံကြတယ်။ ဪ... မဆိုးဘူးလို့ တန်ဖိုးထားတတ်ကြတာ ဝမ်းသာမိတယ်နော်။ အဲဒါ အားလုံး မှတ်ပါနော်။

တရားပွဲ တစ်ပွဲလေး ဖြစ်ဖို့ကို ခဲယဉ်းတယ် လို့ မှတ်ပါ။ နားလည်ပြီလား... ? တန်ဖိုး ထား စေချင်တယ်နော်။

ဒီ ပညာသည်ကား... သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ အမြင့်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး၊ အကြီးဆုံးပညာလို့ မှတ်ပါ နားလည်ပြီလား။ တက္ကသိုလ် ပညာများ ထက် အများကြီး သာပါတယ်။

ရမယ်နော်... ကောင်းပြီ တကယ် ကျင့် ရမယ့် အပိုင်းကတော့--- ယခုဖြစ်ဆဲ ပစ္စုပ္ပန် ကာလ ရပြီနော်။ အဲဒီ ကာလမှာလည်း ခဲရာခဲဆစ် မရှိပါဘူး အရှင် တရားသည် နံပါတ် (၂) အကွက်ပဲ။

အရှင် တရားက... ဘာလဲ... ? (ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်းပါ နံပါတ် (၂) အကွက်ပါ... ဘုရား။)

အားလုံး သဏ္ဍာန်မှာ လက်ရှိ အချိန်လေးကို ကြည့်ရတာ။ ဘာကြည့်ရတာလဲ... ?

(လက်ရှိအချိန်ကို ကြည့်ရတာပါ ဘုရား။) မင်းကွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီးက... လက်ရှိအချိန်ထက် ကောင်းသောအချိန်မရှိပါ တဲ့

ဘာတဲ့လဲ . . . ?

(လက်ရှိ အချိန်ထက် ကောင်းသော အချိန် မရှိပါ--
---ဘုရား ။)

ဒီစကားကို သေသေချာချာ မှတ်နော် . . . .

တကယ်လုပ်ရမှာက လက်ရှိ အချိန်လေးဘဲ လုပ်ရမှာ။

ပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ် သမိုင်းကြောင်း ကောင်းဖို့
ကလည်းဘဲ လက်ရှိ အချိန်ကပဲ ရေးရတာ ။ ပြန်တွေး
ပါနော် ။

နောက်က ကိုယ့်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်း မှတ်တမ်း
ကောင်းဖို့ဟာလည်း ဘယ်အချိန်က ရေးရတာလဲ--

(လက်ရှိ အချိန်ကပါ . . . . ဘုရား ။)

လက်ရှိ အချိန်ပဲပေါ့ ၊ အခု ပြောဆဲ ၊ ဆိုဆဲ
လုပ်ဆဲ က ရေးရတာ ကဲ အခုနေ စဉ်းစားကြည့်နော် ၊

သူများ မကောင်းကြောင်း ပြောမယ် ။
မတည့်အောင် လျှောက်ပြောမယ် ။ ပြီး သွား ပြီးတဲ့
နောက် ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကိုယ့်ကို မုန်းကြမယ်

အက်ကြောင်းတွေ ပေါ်လာကြမယ် ။ မိတ်ဆွေတွေ
လျော့သွားမယ် ။ နောက်လ နောက်လတွေကြတော့
ဒီကောင် အတင်းပြောတတ်တဲ့ ကောင်လို့ သမိုင်း
ကြောင်းက ပေါ် မလာဘူးလား ။

ဘယ်တုန်းက ရေးတာလဲ ? လက်ရှိအချိန်က
ရေးလိုက်တာ နားလည်တယ်နော် ။ တစ်ဖက်သားကို
မေတ္တာ ထားမယ် ၊ ကူညီမယ် ၊ တစ်ဖက်သား စိတ်
ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက်လိုက်မယ် ။ နောက်လ
နောက်လ တွေကျတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မေတ္တာကြီးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ် ၊ သဘောကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ချီးကျူး မခံရ
ဘူးလား ။

(ချီးကျူးခံရပါတယ် . . . . ဘုရား ။)

ဘယ်အချိန်က ရေးတဲ့ သမိုင်းလဲ . . . ?
(လက်ရှိအချိန်ကရေးတဲ့ သမိုင်းပါ . . . . ဘုရား ။)

သဘောပေါက်လား ။ အနာဂတ်လည်း
ဒီအတိုင်းပဲပေါ့ ။

၃၆ အရှင်ယော့ပုဂ္ဂိုလ် (ပိုင်းလော့ဆရာတော်) ၊ ကောင်း

လက်ရှိအချိန်က ကောင်းတာ လုပ်တော့ကာ၊
လက်ရှိ အချိန်က . . . ကောင်း သတ္တိ ကိန်းတော့
ရှေ့ အလား အလာ ကောင်းမလာဘူးလား . . . ?

(ကောင်းလာပါတယ် . . . ဘုရား ။)

ရှင်းရှင်းလေးရယ်နော် ။ ဒါဖြင့်ရင် အနာဂတ်
လည်း မျှော်ပြီးတော့ ရင်ပူ မနေနဲ့ ၊ အတိတ်ကို ပြန်
ပြီးတော့လည်း ဆွေး မနေနဲ့ ။ လက်ရှိ အချိန် လေး
ကိုပဲ ကောင်းအောင် ပြင်ရမှာလေ ။

ရှုပ် လား ? မရှုပ်ပါဘူးနော် ။ ရှေ့ နောက်ကို
ရှင်းရှင်း ထားလိုက်၊ ပြီးပြီးသားဟာ ပြီးပြီ
ထားလိုက်တော့ . . . ။

အဲ သင်ခန်းစာ ယူဖို့တော့ စဉ်းစား ။ 'ပူ'
ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ ။ လူတိုင်းမှာ အမှား ဆိုတာ
ရှိတာပဲ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခွင့်လွှတ်လို့ မရတဲ့ အမှား
တောင် ရှိကြတာပဲ ။

ကိုယ့်ကို ၃၀ စံကြိုမမှားဖူးဘူးလား ?

၃၇ အဖော်ကောင်း

(မှားဖူးပါတယ် . . . ဘုရား ။)

မှားပြီးသားတွေဟာ အချိန်နဲ့ အမျှ ပြီးခဲ့ပြီ ။
အဲဒါကို ပြန်တွေးပြီးတော့ “ ငါညံ့တယ်၊
ငါညံ့တယ် ” ဆိုရင် စိတ်ဓာတ် ကျမလာဘူးလား ။
လက်ရှိ အချိန် ၊ အသစ်ပေါ်တဲ့ အချိန်မှာ အနှစ်သာရ
ကို ဒီက သွင်းရမှာ ။

စွမ်းအား သွင်းရမယ့် နေရာမှာ ပြီးပြီးသားကို
ပြန်တွေးပြီးတော့ ငါ ညံ့တယ် ဆိုတဲ့ (ကုက္ကုစွဆိုတဲ့)
ဒေါသလေး ထည့်နေတာ၊ ထည့်ရင် စွမ်းအား တက်
မလား၊ ကျမလား . . . ?

(ကျမှာပါ . . . ဘုရား ။)

အချိန်တိုင်း၊ အချိန်တိုင်းမှာ ထပ်ထပ်ပြီး
အညံ့တွေထည့်ရင် ကောင်းသေးလား ? သမိုင်းရော
ပြန်ကောင်းပါ့မလား ? လမ်းကြောင်း ပြောင်းခိုင်း
တာနော် ။

ယခုဖြစ်ဆဲ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၊ ဒီအစပ်က

လမ်းကြောင်းပြောင်းရတာ ။ ပေါ်လာတာက ၊ မှတ်ပါ ပြီးခဲ့တဲ့ အကြောင်းကလည်း ပြန်တွေး ပေါ်ရင် ပေါ်မယ် ၊ နားလည်ပြီနော် . . . ?

အတိတ်လို့ ထင်ပြီး . . ပေါ်ရင် ပေါ်မယ် ။
အနာဂတ်လို့ လှမ်းတွေးပြီး . . ပေါ်ရင် ပေါ်မယ် ။
အထင်မှား (၁၁)ချက် မမေ့နဲ့နော် ။

အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် မမေ့နဲ့နော် ပေါ်ချင်တာပေါ့ ၊ အခု ပေါ် . . . အခု ပျောက်လို့ မှတ်ရမယ် ။

အဲဒါကို ဆက်မယ် ဆိုရင်လည်းပဲ . . . . .
“ ကုသိုလ် ဖြစ်အောင်ဆက် ” . . . . .
ဆက်ရင်လည်း၊ ဘာလုပ်ရမှာလည်း . . . . . ? ။

(ကုသိုလ် ဖြစ်အောင် ဆက်ရမှာပါ . . . ဘုရား ။)
သဘောပေါက်လား . . . ? ။

အပူဓာတ် ဖြစ်အောင် ဆက်ရင်တော့ ကိုယ်ပဲ ရှုံးနေမှာပဲ ၊ အချိန်တိုင်း ရှုံး နေမှာပဲ ။

သဘောပေါက်ကြပြီလား ။ သေသေချာချာ မှတ်ပါ အရေးကြီးတယ်နော် တရားကျင့်တယ် ဆိုတာ ဘယ်အချိန်မှာ ကျင့်ရမှာလဲ . . . ? ။

အခု ကျင့်ရမှာ ။
ဘယ်အချိန်မှာ ကျင့်ရမှာလဲ . . . ? ။

(အခု ကျင့်ရမှာပါ . . . ဘုရား ။)
နောက်မှ ၊ နောက်မှ မဟုတ်ဘူး အခု ကျင့်

ရမှာ အရှင်တရားက ဘယ်အချိန်မှာ ပေါ်တာလဲ ?
(အခု ပေါ်တာပါ . . . ဘုရား ။)

အခုပဲပေါ်တာ မဟုတ်လား . . . ? ။
ပစ္စုပ္ပန် အခု ဘုန်းဘုန်း ပြောတာ မကြား

ရဘူးလား . . . ?
(ကြားရပါတယ် . . . ဘုရား ။)

မျက်စိ မှိတ် လိုက်တယ် ။ ကဲ အသက်ရှူတာ မသိရဘူးလား ။ အမှန်က မပြတ် လောင်နေတာ ‘သိ’ မနေဘူး လား . . . ?

၄၀ အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

အမူအရာကော 'သိ'မနေဘူးလား... ?
အဲဒါ အခုပဲ ရှုရမှာလေ ၊ 'သိ' တဲ့ သဘောတရားမှာ
စင်ကြယ်အောင် နေရမယ်လေ ။

'သိ' တဲ့ သဘောတရားမှာ 'ငြိမ်' ပြီးတော့
လောကီဘက်က ဆက်တာပဲ ကြည့်မယ်လေ ၊ ဆက်
တဲ့ သဘောတရားမှာ ငါပဲ ထားလိုက်ပါဦး ။ လော
လောဆယ် အမူအရာကို ငါပဲ ထားလိုက် ၊ အနာဂတ်
မပူဘူး ။ အတိတ် မပူဘူးဆိုရင် အေးမနေဘူးလား ။

လောလောဆယ် အတွင်းမှာပဲ ဘုရား ဂုဏ်
တော်တွေ ပွားနေမယ် ။ သတ္တဝါတွေ အကုန် မေတ္တာ
ထား နေမယ် ။ ချစ်တဲ့စိတ် ထားပေးမယ် ။ အားလုံး
ကို ခွင့်လွှတ် နားလည်လိုက်မယ် ။ ကိုယ့် မျက်နှာ ၊
ကိုယ့် ကိုယ်လုံးကြီးက အစ ခွင့်လွှတ်ရမယ် ။ ကိုယ့်ကို
ကိုယ် က အစ ပြန် ခွင့်လွှတ်ရမှာ ။

မေတ္တာ ပို့တဲ့ အစဉ်မှာ ကြည့်ရင်... အဟံ
..... အဝေရော..... ဟောမိ က စတာ ။

၄၁ အဖော်ကောင်း

ဘယ်က 'စ' တာလဲ... ? ။ ကိုယ့်မျက်နှာ ၊ ကိုယ့်
ကိုယ်လုံးကြီးက အစ အပြစ်မတင်နဲ့ ၊ ပြီးတာ ပြီးခဲ့ပြီ
ရှေ့ ကောင်းအောင် နေမယ် ။

မေးကြည့်မယ် ။ အားလုံးပဲ ဒီကိုယ်လုံးကြီးက
စဉ်းစားပါ... အိပ်ထားလည်း အိပ်မနေဘူးလား?
(အိပ်နေပါတယ်... ဘုရား ။)

ထိုင်ထားကော ထိုင်မနေဘူးလား... ? ။
(ထိုင်နေပါတယ်... ဘုရား ။)

သူကထားရာနေတာပါပဲလေ... သဘော
ပေါက် ရဲ့လား ၊ သဘောပေါက်တယ်နော် ။ အိပ်မယ်
ဆိုလည်း အိပ်လို့ ရတာပဲ ၊ လမ်းလျှောက် ဆိုရင်ကော
လျှောက်လို့မရဘူးလား... ? ။

(ရပါတယ်... ဘုရား ။)
ဘယ်သူကခိုင်းလို့လဲ... ? ။

တစ်နေရာမှာ မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူက
ခိုင်းလို့ မနေနိုင်တာလဲ... ? ။

'တဏှာ' ခိုင်းလို့နော် သဘောပေါက်လား။
မအောင့်နိုင်ဘူး ဆိုတာကရော၊ ဖြစ်ကို မဖြစ်
တော့ဘူး ဆိုရင်ကော၊ ပြောကို ပြောလိုက်ရမှ ဆို
ရင်ကော။

(တဏှာ ခိုင်းလို့ပါ . . . ဘုရား။)

မရတော့ဘူး ဆိုတဲ့ စကားကရော . . . ?။

(တဏှာ ခိုင်းလို့ပါ . . . ဘုရား။)

ဒါကြီးကတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး မအောင့်
နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ပြောကို ပြောရမှ ဆိုတဲ့
စကား တွေ။ မနေနိုင်ဘူး စကားကလည်း တဏှာ
ပဲလေ။ သဘောပေါက်လား . . . ?။

ဒါဖြင့်ရင် သေသေချာချာ မှတ်ပါ။ ပြဿနာ
အားလုံးဟာ ဒီ 'အစပ်' နေရာမှာပဲရှိတယ်။ သဘော
ပေါက်လား . . . ?။

အာရုံ၊ ဒွာရ တိုက်တာနဲ့ မနောတံခါး ပေါ်
တယ်။ ဒီ 'အစပ်' ကလေးမှာပဲ အလှည့်ကလေးပဲ

လိုအပ်တယ်။ သဘောပေါက်လား . . . ?။
သေချာမှတ်နော်။ အခုထိုင်နေလည်း ရှိတယ်နော်။
ဒီအစပ်ကို "ဆက်" မှန်းလည်း သိရမယ်။
ပြတ်ရင်လည်း "ပြတ်" မှန်း သိရမယ်။

ဆက်ရင်လည်း ကုသိုလ်လား၊ အကုသိုလ်
လား ခွဲတတ်နေရမယ်။ ဒါကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
သဘောပေါက်သွားရင် ဘုန်းဘုန်း ကျေနပ်ပြီ။

ဒါ လိုရင်း အနှစ်ပဲနော်။ အချိန်တိုင်းမှာ ဒီအစပ် ရှိ
မှန်း သိပါစေ။ ဆက်တာလည်း ဆက်မှန်း သိပါစေ။
ပြတ်တာလဲ ပြတ်မှန်း သိပါစေ။ ပြီးရင် . . . ကုသိုလ်
လား? အကုသိုလ်လား? ခွဲတတ်ပါစေ။

ဒါကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သဘောပေါက်
သွားရင် သင်တန်းရဲ့ အနှစ်သာရ ရပြီ။ ရမှာလား
အချိန်တိုင်းနော် . . . ဘာတဲ့တုန်း . . . ?။

လက်ရှိ အချိန်တွေကို အသုံးချရမှာ။ လက်ရှိ
အချိန်တွေ အရေးကြီးတာ နားလည်ပြီလား . . . ?

နောက်တွေ ရှေ့တွေ မထည့်နဲ့နော် ။

လောလောဆယ်လေးကိုကြည့် ။ လောလော ဆယ်မှာ တွေးတဲ့ အတွေးကို ပြန် သုံးသပ်တဲ့အခါမှာ ငါပါနေတယ် ငါက အဓိကပဲ ။ ငါ့အတွက် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန် တွေးတာပဲ တွေးတဲ့အခါမှာ ဆက်နေတယ်။ ခေါ်တယ် ။ ကုသိုလ်လား ? ။ အကုသိုလ်လား ? ။ ခွဲခြားပေး ။

အကုသိုလ်ဖြစ်နေရင် ဘယ်သူ့အကြောင်းပဲ တွေးတွေး ၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်ပဲ ပူပူ ရှုံးပြီ မှတ်တော့။ နားလည်ပြီလား ။ အကုသိုလ်က အအေးလား ? ၊ အပူလား ? ။ အပူနော် ။

တစ်ချို့က 'ပြော' ကြသေးတယ် ။ ပြောတာ လေးတွေ မှတ်ရဘူးတယ် ။ နင်တို့က ငါ့ကို အကုသိုလ် ပေးကြတာ၊ ရိပ်သာ ပြန်တာ ကောင်းတယ်တဲ့ ။ သား သမီးတွေကို ဆူတယ် ။ ဘုန်းဘုန်းက အဲဒီအသံ ကြား တော့ ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။

သူများက . . . အကုသိုလ် ပေးကြတယ်လို့ ဆိုတယ် ။ စဉ်းစားနော် ။ အာရုံ၊ ဒွာရမှာ တိုက် အောင် . . . ပြတယ် ၊ ပြောတယ် ၊ မြင်တယ် . . . မဟုတ်လား ။ ပြောတော့ မနောထိ ပေါ်မနေ ဘူးလား ။ ပေါ်တာဟာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ စကားနဲ့ဆိုရင် အရှူခံ ပေါ့ ။ အရှူခံကို . . . ဉာဏ်နဲ့ နောက်က အရှင်ထားပြီး ဉာဏ် လွှမ်းမိုး ကြည့်မယ် ဆိုရင် ဝိပဿနာ မဂ် မရဘူးလား . . . ? ။

(ရပါတယ် . . . ဘုရား ? ။)

အဲဒါကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခင်ဗျား တို့က တော်တော်ကို ခက် နေတာပဲတဲ့ ။ အမေက ဟင်း လာပေးတာကို သမီးက “သူရဲ” မှတ် လန့်သလို ဖြစ်နေပြီတဲ့ ။ ညဘက်ကိုနော် ဟင်း လာပေးတာကို “သူရဲ” မှတ်လို့ လန့်တာနဲ့ တူနေပြီတဲ့ ။ အမှန်တော့ အနှောက်အယှက်ဆိုတာ မရှိဘူးလေ ။

အကုန်လုံး “မဂ်” လာပေးတာချည်းပဲ တဲ့ ။

“ဝိပဿနာသမား” အဖို့တော့ အနှောက်အယှက် ဆိုတာ ရှိလား . . . ? ။

(မရှိပါဘူး . . . ဘုရား ။)

“ဖွား - သေ ဆိုသည်မှာ”

“အနှောက်အယှက်တွေ” များတယ်ဆိုတဲ့ စကား သုံးဦးမှာလား ? ၊ အကုသိုလ် ပေးတယ် လို့ ပြောဦးမှာလား ? ။

လာချင်တာလာပါ ၊ လာတာတွေ အားလုံးဟာ အရှုခံ အကုန် ဖြစ်နေတာ ။ ခန္ဓာ ငါးပါးထဲ ပေါင်း ထည့်လိုက် အမြင် မရှုပ်စေနဲ့နော် ။

အခု “ဖွား - သေ” . . . သေတာပဲ ။

နားလည်ပြီလား ။ ပေါ်ချင်တာပေါ်တော့ ။ အားလုံး အရှုခံ ခန္ဓာငါးပါး လာပေါ်တာဘဲ ။ ပေါ် တာကို ဉာဏ် တည့်ပေးရင် . . . . . တဏှာ အစပ် ပြတ်ရင် “မဂ်” မရဘူးလား . . . ? ။

(ရပါတယ် . . . ဘုရား ။)

“ဝိပဿနာ မဂ်” အများကြီး ရတာပေါ့ ။ စွမ်းအားတွေပြည့်လာတာ ။ ဒါဖြင့် အနှောက်အယှက် ဆိုတာ ရှိသေးလား . . . ? ။

အခုနေတော့ ရှင်း နေတာဘဲနော် ။ အိမ် ရောက်ရင်တော့ ရှုပ်လာမယ် ထင်တယ် ။ ဒီအတိုင်း ဆို ရှင်းသွားပြန်ပြီနော် ။ အင်မတန် အေးပါတယ် ။ လောလာဆယ်ပဲ ကြည့်ရအောင် ၊ ထက် ဝန်းကျင်ကို ခံစားကြည့်လိုက် ၊ စိတ်ရဲ့သဘောထားဟာ အင်မတန် ဆန်းကြယ်တယ် ။ အမြင် ရှင်းသွားပြန်ရင် ကြည်လင် သွားရင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာပါ ကြည်လင်သွားတယ် တဲ့

ရှုပ်သွားလို့ - ပူလာရင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာပါ မကြည်လင်တော့ဘူး ။ အခု ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခံစား ကြည့်ပါ ။ နေလေးကလည်း သာတယ် ၊ သစ်ပင်တွေ ကလည်း စိမ်းစိုလို့ ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်လို့ မသာယာဘူးလား . . . ? မအေးချမ်းဘူးလား . . . ? ဒါပေမဲ့ အမှတ်တမဲ့ဆို မခံစားမိဘူးနော် ။

နားက . . . နားထောင်ကြည့် ၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ဆူညံပြီးတော့ ပူစရာပါလား ။ အခု ယောဂီတွေ ထိုင်
နေကြတယ် ။ ဓမ္မာရုံလည်း ရှိတယ် ၊ ဘုရား ရှင်ရဲ့
ရုပ်ပွားတော်လည်း ရှိတယ် ၊ စေတီလည်း ရှိတယ် ။
ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးလည်း ရှိတယ် ။ အား
လုံးပဲ မျက်စိနဲ့ကြည့် ၊ ခံစားကြည့် ။ အားလုံး . . . .
အပူ လာလား . . . ? ။

(မလာပါဘူး . . . ဘုရား ။)

ကိုယ့်ကိုကိုယ် မျက်စိမှိတ်ပြီး ရှုဆဲ၊ ထုတ်ဆဲ
လေးကို ခံစားကြည့်လည်း ပူစရာပါလား ? စကား
ပြောသံကော ရှိလား ? အကောင်အထည်ကော
ရှိလား ?

ကဲ ဉာဏ်လေး ထပ်တိုးလိုက်မယ် ၊ အချိန်နဲ့
ယှဉ်လိုက်တော့ “ အသစ် . . . အသစ် ” ဖွားသေပဲ
ရှိတယ် ။

ရှေ့ နောက် ပြတ်မနေဘူးလား . . . ? ။

အလယ်ကော ထင်သေးလား . . . ? ။
ဘယ်လောက် ရှင်းလဲ ။ အဲဒီ ရှင်းရှင်းလေး
အတိုင်းကိုပဲ အကြိမ် များများ ပွားများရမယ် ။
ပွားများရင် အသွေးအသားမှာ . . . သတ္တိ
‘ကိန်း’ တယ် ။ နားလည်ပြီလား . . . ? ။

ဒီအချိန်မှာ . . .

လောဘ လာလား? ဒေါသကော လာလား?
အဝိဇ္ဇာ ၊ မောဟတောင် မလာဘူး ။ အဲဒီလောက်
စင်ကြယ် ပါရဲ့သားနဲ့ ။

စင်ကြယ်မှန်းသိရင် တန်ဖိုး ထားရမယ်လေ ။

ဒါကို စဉ်ဆက်မပြတ် ဒီ အနေအထားလေး
ဖြစ်အောင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပွားများ ပေးရမယ် ။
သာသာလေးရယ်နော်၊ မသိခင်က ဆင်ဖမ်း ၊ ကျားဖမ်း
နဲ့ အပြင်းအထန်ပဲပေါ့ ၊ ငါနဲ့သွားတာကိုး . . . ။

“ တရား ထိုင်ရာတွင် . . . ”

“ ငါ ” နဲ့သွားပြီး အတင်း ကြံစည်တာ

၅၀ အရှင်ဇေယျပုဂ္ဂိုလ် (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

ပရက်ရှာ (ဖိအား) ကများတယ်လေ ။ အလိုလိုမှ
လူတွေက အလုပ်နဲ့ ပင်ပန်းနေတဲ့ကြား ပရက်ရှာက
များတော့ “ပူ” ပြီပေါ့ ။ တရား ထိုင်မယ် ဆိုတော့
တစ်နာရီ သတ်မှတ်လိုက်ရင် ဖိအားက ပို များလာ
ပြန်တယ် ။ မလှုပ်နဲ့ - လှုပ်လို့ရှိရင် ဒုက္ခ မပေါ်မှာ
ဆိုးလို့ဆိုတော့ “ပေ” ခံထားရတယ် ။ ပို ကြပ် မလာ
ဘူးလား ပင်ပန်းတာပေါ့နော် ။ ဘယ်တော့ရမလဲ ဆို
ပို ကြပ် ပြန်တယ် ။ အရမ်း ပင်ပန်းပြီးတော့ တရား
ထိုင်ပြီးရင် ပက်လက်လန် မောနေတာ ။ အဲဒီလိုဆို
ကောင်းပါ့မလား . . . ? ။

ဈာန် ဘက် လည်သွားတော့ အေး ပြန်တော့
လည်း သံသရာမှာက မဆုံးနိုင်ပြန် ။ အဲဒီလိုဆို အခြေ
အနေမကောင်းဘူးနော် ။

သဘောပေါက်လား . . . ? ။

ဘုရား တရားတော်က သာသာလေးရယ် ၊
နားလည်တယ်နော် ။ ဘုရား ဟောတဲ့ တရားတော်က

၅၀ အဖော်ကောင်း

ရှင်းရှင်း သာသာလေးရယ် ။

ထိုင် မှ မဟုတ်တော့ဘူး ။ အမူအရာတိုင်း
ကျင့်လို့ မရနိုင်ဘူးလား . . . ? ။

ရပြီလား ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖြေကြည့်နော် ။
တုံးလုံး လှဲရင်းကော ကျင့်လို့မရဘူးလား . ?
(ရပါတယ် . . . ဘုရား ။)

မသိခင်ကတော့ . . . ဘုန်းဘုန်း ကိုယ်တိုင်
နာရီ အထိုင်များမှ တရားပေါက်တယ် ထင်တာကိုး။
များများ “ထိုင်” နိုင်မှ ၊ ထိုင်နိုင်သွားပြီဆို ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်
တရားရသွားပြီ ထင်တာကိုး ။ အဲဒီလို အားကျမိတာ။
ကိုတုန်းက အထိုင် ပြိုင်တာပဲ ၊ နောက်တော့ မဟုတ်
မှန်း သဘောပေါက်လာတယ် ။

နားလည်ပြီလား . . . ရပြီနော် . . . ။

ကြာကြာ ထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အပြစ် တင်
တာ မဟုတ်ပါဘူး ။

တကယ် သိ လို့ ၊ ရလို့ ထိုင် တာလည်း . .

၅၂ အရှင် ဝေယျပဏ္ဍိတ (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

ရှိကောင်းရှိမှာပေါ့။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ ဒါပေမယ့်လို့ တချို့များကျတော့ ဘယ်လောက်ထိ ဖြစ်လာလဲဆိုရင် ထိုင်မှ တရား၊ တုံးလုံး လှဲရင် တရားမဟုတ်တော့ဘူး။ တုံးလုံးလှဲရင် တရား ရမယ်လို့ မထင်တော့ဘူး။

တောမှာ မေးဘူးတယ်။ ပက်လက် လှန် . . . တုံးလုံး လှဲလို့ တရားရပါ့မလား ဘုရားလို့ မေးတယ်။
ဪ . . . ရှုနည်း သူ မသိလို့ဘဲလို့။
စဉ်းစားနော်။ အသက်သာဆုံး ဣရိယာပုတ်ကို ပြပါဆိုရင်တဲ့ . . . . .

တုံးလုံးလျောင်းပြီး ကျင့်တဲ့ ဣရိယာပုတ်လို့ ပြတယ် နော်။

အာရုံကြောတွေမှ မတင်းရတာကိုး။ သဘောပေါက်လား . . . ?။

တစ်ခါ ဘုန်းဘုန်း စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အားလုံးပဲ ဖြေကြည့်နော် . . . . .။

၅၃ အဖော်ကောင်း

တစ်လောကလုံးမှာ သေတဲ့ မသာတွေ အကုန် လိုက်ကြည့်လိုက်။ ထိုင်သေတဲ့ မသာနဲ့ လဲသေတဲ့ မသာ ဘယ်ဟာများတုန်း . . . ?။

(လဲသေတဲ့ မသာက များပါတယ် ဘုရား။)
“ အမူအရာတိုင်းမှာ ဉာဏ် ထိုင်တတ်ဖို့ ”

ဒါဖြင့် တုံးလုံးလှဲပြီး တရားကျင့်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ . . . ?။

သဘောပေါက်ရဲ့လား . . . ?။
ဘယ်လို အမူအရာ ဖြစ်ဖြစ် ချွတ်ချွတ်ရမယ်ဆိုလိုချင်တာက . . . . .

စိတ် အစဉ် တန်းတွေပေါ့နော်။
ဒီ အစဉ်တွေကို ဖြတ်တတ်ဖို့သာ ဘုရားက ဟောတာနော်။ သဘောပေါက်လား . . . ?။

ဒါကြောင့် တရား ထိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်လုံးကြီးထိုင်တာထက် ဉာဏ်ထိုင်တာကို အဓိကယူရမယ်။

ဘာကို ယူရမှာလဲ . . . ? ။

(ဉာဏ်ထိုင်တာကို ယူရမှာပါ . . ဘုရား ။)

ကိုယ်လုံးကြီး ထိုင်တာထက် ဉာဏ် ထိုင်တာ အဓိကနော် ။ အမူအရာတိုင်းမှာ ဉာဏ်နဲ့ ထိုင်တတ်ဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲနော် ။ သဘောပေါက်လား . . . ? ။

ထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း အပြစ် မတင်ပါဘူး။ ကာယိက ဝီရိယ ခေါ်တယ် ။ ကိုယ်ကို တောင့် ပြီး ထိုင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ကြည်ညိုစရာ ကောင်း ပါတယ် ။ သဘောပေါက်ရဲ့လား ။

အယူအဆ မမှား စေနဲ့နော် ။ ဘယ်လို ပုံစံ ဖြစ်ဖြစ် အဓိက က ပတ်ဝန်းကျင် ကြည်ညိုတာထက် ကိုယ့်လမ်းကြောင်း မှန်ဖို့က အဓိကပဲ ။ အများ အမြင် ကောင်းတာထက် ကိုယ့်လမ်းကြောင်း မှန်ဖို့က . . . အဓိကပဲ ။ တစ်ခါတစ်ရံ မှာ ဒီလိုပဲ စိတ်က အမြင် စောင်း စောင်း သွားတတ်တယ် ။

လူ များပြီဆိုရင် နည်းနည်းလေး ပို လုပ်

ပြတတ်တယ် ။ ကိုယ် ငယ်ငယ်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ . . . ပြော တာနော် ။

လူများပြီဆိုရင် တရားသမား ဆိုတဲ့ အမည် လေး ခံချင်တော့ ပိုလုပ်ပြတတ်တယ် ။ တစ်ခါတစ် လေ ကျရင် ထင်သလို စိတ်ကတွေးတယ် ။

ကောင်းပါ့မလား . . . ? ။ မကောင်းဘူးလေ ကွယ်ရာမှာပို လုပ်ရတာ ။ ဆိတ်ကွယ်ရာ ဆိုရင် ပို ကြောက်ရတယ် ။ ဆိတ် ကွယ်ရာ ဆိုရင် သူတော် ကောင်း နတ်တွေ အများကြီး ရှိသောကြောင့် လူ မရှိတဲ့ အရပ်မှာ ပိုပြီးတော့ ထိန်းသိမ်း ရတယ် ။ ပို ကြောက်ရတယ် လူအများ ရှေ့မှာက တော်ရုံတန်ရုံ မလုပ်ဖြစ်ဘူး ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ ရသေး တယ် ။ ကွယ်ရာမှာဆို မဟုတ်တာ တွေးဖို့က စ တော့ တာပဲ ။ နားလည်တယ်နော် ။ ကွယ်ရာကျမှ လူ မရှိမှ ပိုလုပ်ရတယ် ။

အခုတော့ . . . . . မဟုတ်ဘူး ။ လူများရင်

၅၆ အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

“ ဝဲ ” များတယ် ၊ လူမရှိဘူးဆို ထင်ရာတွေးတယ် ။
ကောင်းပါ့မလား . . . ? ။

ကိုယ့် ကိုကိုယ်တော့ “ အမှန်စစ် ” နော် ။
ဘုန်းဘုန်းတို့ ကိုယ်တိုင် အမှန် ဖြစ်ခဲ့တာကို
ပြောတာ ။ အဲဒါကြည့်တော့မှ ဪ . . . ဘုရားစကားနဲ့
အတော် လွဲ နေပါလားလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် . . . မြင်ရ
တာနော် . . . ။

သူများက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုဘဲ အထင် သေး
သေး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နော် ။ တစ်ခါ တစ်ရံ
ဘုန်းဘုန်းတို့ဆိုရင် လူပုံ အလယ်ကျရင် ခေါင်းမြီးခြုံ
အိပ်ချင် အိပ်နေတယ် ။

သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေက ကိုယ်နဲ့ လိုင်း
ချင်း မတည်တော့ နှလုံးသွင်းလည်း ရှုပ်တော့ အိပ်
ချင်ယောင် ဆောင် ခေါင်းမြီးခြုံ အိပ်နေတော့ အင်း
ဒီဘုန်းဘုန်း ပျင်းလိုက်တာလို့ ပြောတယ် . . . ။

ပြောပါစေတော့ ၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်တာ

၅၇ အဖော်ကောင်း

ကောင်းတယ်နော် ။ သဘောပေါက်ရဲ့ လား . . . ? ။

“ ရှင်မဟာကဿဖ အမိန့်ရှိခဲ့တဲ့ မှာတမ်း ”

ဒါကြောင့်မို့လို့ ရှင်မဟာကဿဖ မထေရ်
မြတ်ကြီး အမိန့်ရှိတဲ့စကားနော် ၊ မှတ်ရဘူးတယ် ။
မလိုအပ်ရင် ကိုယ်နဲ့ လမ်းကြောင်း မတည့်လို့
မလိုအပ်ဘူးဆိုရင် ၊ ကိုယ်နဲ့ လိုင်း မတည့်ရင် ၊ ကိုယ့်
အပိုင်း မဟုတ်ရင် ကြိုက်တာလာပါစေ ၊ ပြောပါစေတဲ့

- ပါးစပ် ရှိသော်လည်း အအ လို့ . . .
- နား ရှိသော်လည်း အကန်းလို့ . . .
- မျက်စိ ရှိသော်လည်း မမြင်သလို . . .

နေပါတဲ့ ။ မလိုအပ်ရင် လူသေ နေသလို အိပ်နေတဲ့
သဘောပေါက်လား . . . ? ။

ကိုယ့် တာဝန် ကျလာပြီ ဆိုရင် . . . သေခါနီး
တောင် ပြီးအောင် လုပ်ပါတဲ့ ၊ တာဝန်ကျေအောင်
လုပ်ခဲ့ပါတဲ့ ။

ကိုယ့် အပိုင်း ကိုယ့် တာဝန် မဟုတ်ရင် . .

၅၈ အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

'ဝင်' မစွက်နဲ့တဲ့ ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ “ ယော ”
ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဆုံးမထားတဲ့ စကားရှိတယ်။
“ကိုယ့် အကြောင်းကိုယ်သိအောင် ကြိုးစားပါ”

ဘာတဲ့လဲ . . . ? ။

(ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိအောင် ကြိုးစား
ရပါမယ် . . . ဘုရား ။)

ကဲ . . မေးဦးမယ် ။ ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ်
သိကြပြီလား . . . ? ။

(မသိပါဘူး . . . ဘုရား ။)

သိတယ် မှတ်တာ မသိဘူးနော် ၊ ဟိုတုန်းက
ဘုန်းဘုန်းတို့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် သိတယ် ထင်ခဲ့
ကြတာ ။

ခန္ဓာ ငါးပါး ရှိမှန်းတောင် ဟိုတုန်းက မသိ
ခဲ့ဘူး သဘောပေါက်လား ။ တဏှာအစပ် လည်း
မသိခဲ့ဘူး ၊ ဆက်မှန်းလည်း မသိခဲ့ဘူးလေ ၊ သဘော
ပေါက်လား . . . ? ။

၅၉

အဖော်ကောင်း

ကိုယ့်ရဲ့ ပမာဏ ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ခွန်အား ၊ ကိုယ့်ရဲ့
ဉာဏ ၊ ဒါကိုလည်း သိ အောင် ကြိုးစား ရတယ် ။
ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ် သိအောင် ကြိုးစားပါ ။

ဘာတဲ့လဲ . . . ? ။

(ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ် သိအောင် ကြိုးစား
ရပါမယ် . . . ဘုရား ။)

“ ကိုယ့် လမ်း ကိုယ် လျှောက်ပါ ”

ပြီးရင်ဖြင့် တခါ ကိုယ့် လမ်း ကိုယ် လျှောက်
ရမယ် ။ ဘာတဲ့လဲ . . . ? ။

(ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ရပါမယ် ဘုရား)
မျက်ခြေ မပြတ်နဲ့နော် . . . ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်
လျှောက် ၊ ဘုန်းဘုန်းတို့ မလျှောက် ပေးနိုင်ဘူး ။ ဒီ
စကား ကလည်း အရေးကြီးတယ်နော် ။

လမ်းလျှောက် ဆိုတာ “ တွေးတာလေးပါပဲ ”
ကံ မြောက်တယ် ဆိုတာ တွေးတာပါပဲ ။ သဘော
ပေါက်လား ။ ဘောလုံးပွဲ ထိုင် ကြည့်တယ် ။

သူတို့မှာသာ ဘောလုံးကန်တာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးနော် ၊ လောင်း ထားရင်တော့ မသိဘူးပေါ့ ။ စဉ်းစားပါ ရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်း ကြည့်တယ် မင်းသား မင်းသမီး ဇာတ်လမ်း ဘယ်တော့ ပေါင်းမလဲ ဘယ်တော့ ပြေလည် မလဲနဲ့ ဝင်စွက်ပြီး ကြည့်တယ်။ သူတို့ ကိစ္စ ၊ ကိုယ့် ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ ပေါင်းပေါင်း မပေါင်းပေါင်း ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ ၊ အဲဒါ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် မလျှောက်ဘဲ ၊ သူတို့ ကိစ္စ ဝင်စွက်ပြီး ကြည့်တာ ၊ အချိန် ကုန်မနေဘူးလား . . . ? ။

ကိုယ် လျှောက်ရမယ့် လမ်းက (ချမ်းသာဖို့) သူဌေး ဖြစ်ဖို့ရယ် ၊ ကိလေသာ ကုန်ဖို့ရယ် ၊ နှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ် ။ သဘောပေါက်လား . . . ? ။ အဲဒီလမ်းကလည်း ပေါင်းလိုက်ရင် တစ်လမ်းတည်းဖြစ်နေတာ။

ချမ်းသာ ဖို့ရယ် ၊ ကိလေသာ ကုန်ဖို့ရယ် ၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား ? အားလုံး မချမ်းသာ ချင်ဘူးလား ။ အေးပေါ့ သူဌေးဖြစ်အောင် ငွေတွေ အများကြီးရပြီး

သုံးလို့မကုန်အောင် ဖြစ်ရင် မကောင်းဘူးလား . . . ? အဲဒီလမ်းကို ရွေးရမယ် ။

ကိလေသာ ကုန်အောင်လည်း ကျင့်ရမယ်။ အဲဒီလမ်းက ပေါင်းလိုက်ရင် တစ်လမ်းတည်း ဖြစ်ရမယ် ။ အဲဒီ လမ်းကြောင်း လေးကို မလျှောက်သင့်ဘူးလား . . . ? ။

“ လျှောက်သင့်သော လမ်းကလေး ”

“ လျှောက် ” ဆိုတာ အဲဒီ လမ်းကြောင်းရဲ့ အကျိုးတရား ရစေမယ့် အကြောင်းကို လုပ်ရမယ် ။ ဒီအကြောင်းကလည်း မေတ္တာ ထားရမယ် ၊ ကုသိုလ် ပြုရမယ် ။ ဒါနရယ် ၊ သီလရယ် ၊ ဘာဝနာရယ် . . ဒီလမ်းလေးအတိုင်း အမြဲ လျှောက်နေရမယ် ။ သူများ အတင်းအဖျင်း မပြောကြနဲ့ ။ “ နစ္စ ၊ ဂီတ ရှောင် အပျော်အပါးတွေရှောင် ” အမှိုက်တွေ မထည့်နဲ့။ ဘေးထွက် ပစ္စည်းတွေ မထည့်နဲ့ ။ အနှစ်သာရပဲထည့် ဝိပဿနာပွား ဒီလမ်းလေးပဲ လျှောက်နေပါ ။

၆၂ အရှင်ဇေယျပုဏ္ဏိတ (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

အားရင်လည်း ဘုရား စာပေတွေ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈယ် နေမယ် ၊ ဂုဏ်တော်တွေ 'ပွား' နေမယ် မကောင်းဘူးလား . . . ? ။ ဒီလမ်းလေးပဲ လျှောက် နေပါ ။ အခုတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် မလျှောက်ဘူး ။

စဉ်းစားနော် . . အများ သွားတဲ့ လမ်း ၊ အစုံ လမ်းကို သွားချင်တယ် ။ သဘောပေါက်ရဲ့လား . . ။ စဉ်းစားနော် စဉ်းစား ၊ သူများက အရက် ဆိုလည်း အရက် လုပ်လိုက်ချင်တာပဲ ၊ ချဲ့ ဆိုလည်း ချဲ့ လိုက် ချင်တာပဲ ၊ နှစ်လုံးထိ ဆိုလည်း နှစ်လုံးထိ လုပ်လိုက် ချင်တာပဲ ။ စဉ်းစားနော် စဉ်းစား ၊ သီချင်း ဆိုလည်း သီချင်း ၊ နိုင်ငံရေးဆို နိုင်ငံရေး လျှောက်ပြီး ပေါက် ကရတွေ သွင်းတော့တာ ။

လမ်းကြောင်း ပြောင်း မကုန်ဘူးလား . . . ။ ကိုယ် သွားမယ့် လမ်းကြောင်းလေးကို . . . မျက်ချည် မပြတ်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ပါလို့

၆၃ အဖော်ကောင်း

ဆုံးမတာ ။ ရမလား . . . ? ။

ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိအောင် ကြိုးစားရမယ် ။ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် လျှောက်ရမယ် ။
“ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပါ ”

ဒါလည်း အတူတူပဲနော် ။ ဘာတဲ့တုန်း . . ?
(ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ရပါမယ် ဘုရား ။)

ရမလား ? ကိုယ့်အလုပ်ကလေးကို မှန်မှန် လုပ် သွားနော် ။ “ ယော ဆရာတော် ဘုရားကြီး ” ဆုံးမတာ အင်မတန် မှတ်သားစရာ ကောင်းတာ ။ စာသင်သား ဆိုလည်း စာမှန်မှန်ကျက် ၊ ဘုရား ဝတ္တရား ကျေ မှန်မှန်သွားနေလို့ရှိရင် အချိန်က အဖြေ ပေးလိမ့်မယ် ။

ဘာက အဖြေပေးမှာလည်း . . . ? ။

(အချိန်က အဖြေ ပေးပါမယ် . . ဘုရား ။)

မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့ အောင်မြင်တာပေါ့နော် ။ အချိန်တိုင်းမှာ လမ်းကြောင်း မပျောက်စေနဲ့နော် ။

ပြီးရင် နောက်တစ်ချက် အရေးကြီးတာက . . . . .

“ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေပါ ”

ဘာတဲ့တုန်း . . . ? ။

(ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေပါ . . . ဘုရား ။)

ပညာရှိများ စကားနော် ၊ အင်မတန် မှတ်စရာ ကောင်းတာနော် ။ မေးပါဦးမယ် ကိုယ့်နေရာ ကိုယ် နေတတ်ကြသလား ? ။ ဘယ်လိုနေကြမှာလဲ ? ။

ဒီစကားက တအား နက် တာပဲ ။ မှတ်ထား ပါနော် ။

- ကိုယ့်ရဲ့ ဉာဏ် စွမ်းအား ၊

- ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ် ၊

- ကိုယ့်ရဲ့ ပမာဏ ၊ ဒါကို နားလည်ပြီးတော့ နေရာပေးတိုင်း မယူရဘူး ။ သဘောပေါက်ရဲ့လား ? ။

ဥပမာ - အခုနေ ဘုန်းဘုန်းကို နိုင်ငံတော် သြဝါဒစရိယကြီး ခန့်မယ်ဆို၊ ဘုန်းဘုန်း မယူရဲဘူး။ ကိုယ့်မှာ ဒီ အရည်အချင်းမှ မရှိတာကိုး ။ မြို့နယ်

သံဃာ့နာယက ဥက္ကဋ္ဌ ခန့်မယ်ဆိုရင်လဲ ဘုန်းဘုန်း မယူရဲဘူး ။ အရည်အချင်း ဘုန်းဘုန်းမှာ မရှိဘူးလေ။ သဘောပေါက်ရဲ့လား . . . ? ။ ရတယ်နော် ။

ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပေးတဲ့နေရာနဲ့ ကြည့်ရတာ ။ မနိုင်မနင်းကြီး သွားပြီး နေရာယူလို့ ကောင်းပါ့မလား ? ။

မလုပ်နဲ့နော် တစ်ချို့က နေရာ သိပ်လိုချင် တာပဲ ။ မြင့်ရင် လိုချင်တာပဲ ၊ ကိုယ့်ပမာဏ ဘယ် လောက် ရှိမှန်းလဲ မသိဘူး ။ ရတဲ့နေရာထက် ကိုယ့် အရည်အချင်း ပမာဏက များများ ‘ သာ ’ နေရင် ကောင်းတယ် ။ နေရာက သေးလေ ကောင်းလေပဲ။ နိုင်နိုင်နင်းနင်း ရှိတာပေါ့ ၊ အကျ . . မနာဘူးပေါ့ ။ ယူထားတဲ့ နေရာက ကြီးပြီး အရည်အချင်း မရှိရင် တော့ ဂျမ်းပြန်လိမ့်မယ် အခြေအနေမကောင်းဘူး သဘော ပေါက်လား . . . ? ။ ရမယ်နော် ။

ကိုယ့်နေရာ ကိုယ် နေတတ်ပါ့မလား . . . ?

စကားပြောလည်း ကိုယ့်နေရာ ရှိတယ်နော်။
ကိုယ်ပြောရမယ့် နေရာ မဟုတ်ပဲ ဝင်ပြောရင် အခြေ
အနေ ကောင်းပါ့မလား ။ နေရာတကာ ဝင် မစွက်
နဲ့နော် ။ တစ်ချိန်က ဘုရားရှင် ဆုံးမဘူးတယ် ။

“ ဘုရားရှင် ဆုံးမခဲ့သော အဆုံးအမ ”

ရဟန်း တပါး ရှိခဲ့ဘူးတယ် ။ အဲဒီ ရဟန်းက
ရဟန်း မဝတ်ခင်က ဆင်ထိန်း ၊ ဆင်ဦးစီးကြီး ပေါ့။
ဆင်ပညာ ကျွမ်းကျင်တယ် ။

တစ်နေ့ ဆွမ်းခံသွားရင်းနဲ့ လမ်းမှာ ဆင်ကို
ထိန်းနေတဲ့ ဆင်ထိန်းလေးက မကျွမ်းကျင်တော့ . .
မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေတာကို သပိတ် ပိုက်ပြီး လမ်းမှာ
ရပ်နေရာကနေ မကြားတကြားလေး ပြောတယ် ။
ဘယ်နေရာလေးကို လှုံ့နဲ့ထောက်လိုက် ၊ ဘယ်နေရာ
လေးကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက် အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်
ဟိုက သူပြောတိုင်း လုပ်တာ အဆင် ပြေသွားတော့
သဘောတွေ ကျသွားပြီးတော့ ပြန်လာတာ ။ အဲဒီ

အကြောင်းကို ဘုရားကို လျှောက်တော့ ဘုရားက
ကဲ့ရဲ့တယ်နော် ။ “ တူစ္ဆ ” တဲ့ မင်၊ ဖိုလ် က အချည်း
နှီးဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားပေါ့ ၊ အရပ်စကားနဲ့ဆို ဝတုံးပေါ့။
သုံးမရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့ ။ မချီးကျူးဘူးနော် ။ ကိုယ့်
နေရာကိုယ်မနေလို့ ရဟန်းက ရဟန်းနေရာ ရဟန်း
စကားပဲပြောရမှာ ၊ သဘောပေါက်ပါတယ်နော် ။

ရဟန်းက လူစကားနဲ့ လူအလုပ် လုပ်လို့
ကောင်းပါ့မလား ။ နေရာ အယူ မှားသွားတာကိုး ၊
ဘုရားက လက်မခံဘူး ။ သဘောပေါက်တယ်နော်။
ကိုယ့်နေရာကိုယ် သိရမယ်နော် ၊ ဆင်ထိန်းဟာ ဆင်
ထိန်း အလုပ်ပဲ လုပ်ပေါ့ ။ သူ့နေရာနှင့်သူပေါ့ ။

သဘောပေါက်ရဲ့လား ? နားလည်တယ်နော်
မေတ္တာပဲ ထားသွား ၊ ပြီးပြီနော် ။ ကိုယ်အလုပ်ကဒါပဲ။
ဘာမှ ဝင်မစွက်ဖက်နဲ့ ၊ သဘောပေါက်လား ။ အရေး
ကြီးတယ်နော် ။

ကိုယ့်နေရာ ကိုယ် နေတတ်ပါစေ ။ သဘော

ပေါက်တယ်နော် ရမယ်နော် အဲ နေတဲ့ အခါမှာလည်း ဘုရားက ဆုံးမတယ် ။

“ ကြာ ကဲ့သို့ ကျင့်ရမယ် ”

ကြာပန်း ၊ ကြာပွင့်တို့သည် သူနေတဲ့ ရေ ကန်ကို အကျိုး မပျက်စေဘူး ။ ကောင်းကျိုး ဖြစ် စေတယ် ။ ရေကန်ကို မှီပြီးနေတယ် ရေကန်ကို ပျက် စီးအောင် မဖြစ်စေဘူး ၊ သဘောပေါက်လား . ? ။ သူ့ရဲ့ ကြာပန်း အရိပ်ကြောင့်လည်း ရေခန်းတာ သက်သာတယ် ၊ ရေကန်ကို တင့်တယ်စေတယ် ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်နေတဲ့ နေရာ ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အားလုံးကလည်း ကိုယ့်ကြောင့် ဒုက္ခ . . မရောက်စေ ရဘူး ၊ တိုးတက် စေရမယ် ၊ ချမ်းသာ စေရမယ် ။ ဒါကြောင့် “ငါးခုံ” ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဆုံးမတာ ကိုယ့် အတွက်ကြောင့် သူများ . . . စိတ် မဆင်းရဲ ပါစေနှင့် တဲ့ ။

ဆုံးမထားတာ . . . စကား ကျဉ်းသလောက်

အဓိပ္ပါယ်က ပြည့်တယ်နော် ။ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် ဘာလဲ . . . ? ။

(သူတစ်ပါး စိတ်မဆင်းရဲပါစေနှင့်ပါ ဘုရား)

ပြန်ဆိုပါဦး . . . ။

(ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် သူတစ်ပါး . . . . . စိတ် မဆင်းရဲ ပါစေနှင့် ပါ . . . ဘုရား ။)

ဒါဆိုရင် ကိုယ်နေရာကိုယ် နေတတ်ပြီလား

(နေတတ်ပါပြီ . . . ဘုရား ။)

စိတ်ကို အရှင် ထားရမှာနော် . . ရုတ်တရက် အမေနဲ့တွေ့ရင် ကိုယ်က သားသမီး ၊ သားသမီး နေရာက နေတတ်ပါ့မလား . . . ? ။ စိတ် အမြင် ပြောင်းလိုက်တာနော် ။

မိဘ နေရာ ရောက်ပြီ ။ သားသမီးနဲ့ တွေ့ရင် ကိုယ်က မိဘ နေရာကနေ ၊ မိဘ ဝတ္တရား ရှိမလာ ဘူးလား ။ ကိုယ့်နေရာကိုယ် နေကတ်ပါစေ ။ အရှင် နော် . . . အရှင် ။

၅၀ အရှင်ယော့ပုဂ္ဂိုလ် (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

မိတ်ဆွေနဲ့ တွေ့ရင် မိတ်ဆွေ ဝတ္တရား မရှိ
ဘူးလား။ ကျေပါစေ ၊ နေတတ်ပါစေ ။ ရဟန်း
သံဃာနဲ့ ဒကာ ဒကာမ ဝတ္တရား ကျေပါစေ ။
နေရာ ကိုလည်း အရှင် ထားရမယ်နော် ။

အချိန်တိုင်း နေရာကို အရှင် ထားတတ်ပါစေ
ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေ ၊ နေရာ မနေတတ်ရင် ရှေ့ကနေ
ကိုးလို့ကန့်လန့် ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ . . . ကြည့်
မကောင်းဘူး ၊ နားလည်ပြီလား ။ ဆရာတော်ကြီး
စကားက သင်လို့ မဆုံးဘူးနော် ။

ပထမက ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် သိအောင်
ကြိုးစား ။ သိကော သိလား ? ။ သိပ် မသိသေးဘူး
မဟုတ်လား ။ ဘုန်းဘုန်းတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း
ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် အကုန် မသိသေးဘူး ၊ ဘုရား
တစ်ပါးသာ အကြွင်းမဲ့ သိတာကိုး ။

ဒီ ကိုယ်မှာရှိတဲ့ စိတ် ၊ စေတသိတ်တွေရဲ့
အသွားအလာ အဆက်အစပ်တွေကို တကယ် သိတာ

၅၁ အဖော်ကောင်း

ဘုရားတစ်ပါးသာ သိတယ်လေ ။

အတတ်နိုင်ဆုံးသိအောင် ကြိုးစားပါ
သဘောပေါက်လား ရပြီနော် ။ ပြီးရင်ဖြင့် . . . . .

“ ကိုယ့် လမ်း . . . ကိုယ် လျှောက်ပါ ”

ဘာတဲ့တုန်း . . . ? ။

(ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် လျှောက်ပါ ဘုရား ။)

ကိုယ်က လယ်လုပ်ရင် လယ်အလုပ်ကို စိတ်
ဝင်စား စပါး ပိုကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင်
လုပ်မယ် ။ အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ် ။ အများ
လည်းပဲ ကောင်းကောင်း စား ရအောင် လုပ်မယ် ။
ကြိုးစားမယ် ၊ မေတ္တာ မထားသင့်ဘူးလား ? ။
ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပေါ့ ။

သူဌေးဖြစ်ရင် လှူမယ် ၊ တန်းမယ် ၊
ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပေါ့ ။ အကုသိုလ် မသွင်းနဲ့ ။ ပြီးရင်
တရားလည်း ကျင့်မယ်ဆိုရင် ၊ ကိလေသာလည်း ကုန်
မယ် ၊ သူဌေးလည်းဖြစ်မယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား ? ။

ရိုးရိုးလေး သွား ပေါ့ မရောနဲ့ပေါ့။ သူ့အပိုင်း
နဲ့သူ ရှုပ်သလား မရောနဲ့။ သူများတွေ ဘာလုပ်လုပ်
ကိုယ့်အပိုင်းနဲ့ကိုယ်ထား ဘာဖြစ်ဖြစ် မရောနဲ့။

သူဌေးကြီးက ထီဘယ်လောက် ပေါက် သွား
လို့ သူဌေး ဖြစ်သွားတယ် ကိုယ်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။
စိတ် ဝင်စား မနေနဲ့။ ကိုယ့် လမ်း ကိုယ် ဖြောင့်ဖြောင့်
သွား ၊ နားလည်ပြီနော် ။ ဘယ်သူက ဘာကြီး ဖြစ်
သွားလည်းပဲ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ။ မေတ္တာပို့ပြီး
ဝမ်းသာတာ . . . ဝမ်းသာပေးလိုက် ။ နှလုံး သွင်းတာ
အဓိက ပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြောင့်ဖြောင့်ကလေး
သွား နော် ။ သဘောပေါက်ကြလား . . . ? ။

“ အမှိုက် အဝင် မခံရပါ ”

ဥပမာ-အားဖြင့် တိုက်ကြီး ဆောက်လို့ မြို့
ကြီးက သာယာတယ်ဆိုလည်း ကိုယ်နေရတာလည်း
မဟုတ်ဘဲ သွားကြည့် . . . . ကြည့်တာဘဲရှိတယ် ။
နိုင်ငံခြားမှာ ဘုန်းဘုန်းကို လည်မလားတဲ့ ဘုန်းဘုန်း

က ဒါက ဒါပါဘဲ ကိုယ်နေရတာလည်းမဟုတ်ဘဲ
မြင်ရတာဘဲရှိတာ ။ အမှိုက်တောင် ဝင်သေး တယ်။
မကြည့်တော့ဘူးလို့ ။ ဒါတွေဘဲ မြင်နေရတာကို လူ
တွေနဲ့ အဆောက်အဦးတွေပဲ ၊ ဘာထူး မှာလဲ . . . ။
အဲဒါကို တအံ့တဩသွားလုပ်နေရင် လမ်းကြောင်း
ပျောက်သွားလိမ့်မယ် ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် လျှောက်
ရမယ်နော် ။ မျက်စိ မလည်နဲ့နော် တချို့ဆို ဈေးတွေ၊
စီးတီးမတ်တွေ သွားကြတယ် ။ ဘာ သွားလုပ်လဲ
ဆိုတော့ သက်သက်သွားပြီး လမ်းကြောင်းပြောင်းတာ
လျှောက်ကြည့်ပြီးတော့ အမှိုက်တွေ ထည့်တာ ။
ကိုယ်လိုချင်တာ တစ်ခုကို အားကျပြီး ဇာတ်လမ်းက
ရှုပ်လာရော အဲဒီတော့ လမ်းကြောင်းတွေ ပြောင်း
မကုန်ဘူးလား ။

သူများမှာရှိတာ ကိုယ်ရှိတာ ကျနေတာပဲ ။
အလကား နေရင်း ဘဝင်တွေ မြင့်လာတာ ရပ်ကွက်
ထဲကမုန့်ဆို မစားချင်တော့ဘူး ။

ကုန်တိုက်ကြီးတွေက မုန့်မှ ကောင်းတယ် ထင်တယ်။
စဉ်းစားနော် ရွှေပုဇွန်က မုန့်မှ ကောင်းတယ်ထင်တာ။
ဒီကမုန့်မကောင်းဘူး အိမ်က ထမင်း ၊ ဟင်း မကောင်း
တော့ဘူး ။ ဘဝင် မြင့်လာတာ ။

“ လမ်းကြောင်း ပျောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ”

- ၁။ ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ် သိအောင် ကြိုးစားပါ ။
- ၂။ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ပါ ။
- ၃။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပါ ။
- ၄။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေပါ ။ သူက အခက်ဆုံးနော် ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေတတ်ကြရဲ့လား နေတတ်ပြီနော် . . . . ။

ဒီလိုပမာဏကိုနေတတ်ပြီး ကျင့်တတ်မယ် ဆိုရင်ဖြင့် ချမ်းသာပြီ နားလည်ပြီနော် ။

အရေးအကြီးဆုံးအချက်က ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေနေပေါ့နော် ။ မေတ္တာ ပို့ရမယ် ၊ ဝမ်းသာ

ပေး ရမယ် ။ ကိုယ့်ထက် ငယ်ရင် သနားရမယ် ။
သိပ်ပြီးတော့ ကိုယ်မကယ်နိုင်ရင် ဥပက္ခာ ထား ပေးရမယ်။

မေတ္တာရယ် ၊ ကရုဏာရယ် ၊ မုဒိတာရယ် ၊ ဥပက္ခာရယ် ။ အဲ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်တော့ မပျောက် စေနဲ့ အရေးကြီးတယ်နော် ။ လမ်း မပျောက်စေနဲ့နော် တကယ်လုပ် ရမှာက လောလောဆယ် လက်ရှိအချိန်မှာ အလုပ်လုပ်ရမှာလေ သဘော ပေါက်ရဲ့လား ။ သားသမီးအတွက် ဆိုပြီး အနာဂတ် တွေးပူပေးလိုက်တယ် ။ တကယ်ကော ဖြစ်လာမလား လမ်းကြောင်း ပျောက်မသွားဘူးလား . . . ။ အချိန် ဖြုန်းတာပေါ့ ။ အဲဒါ ဝီရိယ မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ . . . ခေါ်တယ် ၊ သေသေချာချာ မှတ်နော် ။ ဝီရိယ ကင်း မဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ခေါ်တယ် ။

“ ဝီရိယ ” ဆိုသည်မှာ . . .

ဝီရိယ ကို အဓိပ္ပါယ် ကောက်တာမှာ . . .

တစ်မျိုးနော် ။ အချိန်တိုင်းမှာ အမြင်မှား ကိလေသာတွေကို ပယ်သတ်နေမှ ဝီရိယ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်တယ် ။

အမြင်မှား ကိလေသာတွေကို အချိန်တိုင်း ကြိုးစားပြီး ပယ်သတ်နေမှ ဝီရိယ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်တယ် ။

အဲ . . . ဒါကို အတွေးတွေနဲ့ မျောပြီးတော့ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဝီရိယ ရှိတယ် မခေါ်ဘူး ။

“ မိစ္ဆာ ဝိတက် ” အလိုလိုက်လို့ရှိရင် ဝီရိယ ရှိတယ် မခေါ်ဘူး ။ သဘောပေါက်ရဲ့လား . . . ။ ရတယ်နော် . . . သေသေချာချာမှတ်နော် ။

ကျောင်းသား လည်း ကျောင်းသားမို့လို့ ။

ကိုယ့် လမ်းလေးကို မှန်မှန် လေ့လာ ။

လမ်းကြောင်းမပျောက်စေနဲ့ လမ်းခွဲတွေ မလိုက်နဲ့ ။

ဒါမှ မြန်မြန်ပြီးမှာပေါ့ သဘောပေါက်ပါတယ်နော် ။

ဒါဖြင့်ရင်ကောင်းပြီ ။

တကယ် ကျင့်ရမှာက . . . ဘယ်အချိန်တုန်း လက်ရှိ အချိန် ၊ လက်ရှိ အချိန်မှာ ဘာပေါ်လဲ ဆိုရင် . . . ခန္ဓာ ငါးပါး ဟုတ်ရဲ့လား . . . ? ။ အမှန်အတိုင်း ရှုရင် ပျောက်မသွားဘူးလား . . . ? ။

(ပျောက်သွားပါတယ် . . . ဘုရား ။)

ဆက်မယ်ဆိုလို့ ရှိရင်လည်းဘဲ ဘာဖြစ်အောင် ဆက်ရမှာလဲ ကုသိုလ် ဖြစ်အောင် ဆက် ။

ဆက်တတ်ပြီလား တရားကရှုပ်သေးလား ။

အိမ်ကော ပါပါ့မလား ။

(ပါ-ပါတယ် . . . ဘုရား ။)

ပါလောက်ပါ့မလား . . . ? ။ အိမ် ပါအောင် သယ်နိုင်ပါ့မလား . . . ? ။

(သယ်နိုင်ပါတယ် . . . ဘုရား ။)

မပျောက်နဲ့နော် ။ တချို့တော့ တစ်လလောက် ခံတယ် တော်ကြာ . . ပျောက်သွားပြန်ရင် ပြန်စ ။ ပြန်ခါစက ရသလိုဘဲ တစ်ဆယ့်ငါးရက်လောက်တော့

ကြည်နေတာဘဲ နောက်တော့ ပြန်ရှုပ် လာတာပဲ ။
 တရားပွဲ ကျင်းပလို့ရှိရင် ယောဂီ အဟောင်း
 တွေက ဝင်ချင်တာ ခဏခဏ ။ အသစ်တွေ ဦးစား
 ပေးပါဆိုတော့ ယောဂီအဟောင်းတွေက ပြောတယ်။
 အသစ် ပြန် ပြန်ဖြစ်လို့ပါတဲ့ ။ တစ်လ ဆိုရင်
 ပျောက်သွားပြီ ။ အသစ် ဖြစ်သွားပြီ ။ ယောဂီ
 အဟောင်းရယ်လို့ မခေါ်နိုင်တော့ဘူး ။ အသစ်ကြီးဘဲ
 ခဏခဏဖြစ်နေတယ် ။ အဲဒီလို ပျောက်ပျောက် သွား
 တာကို ပြန်ပြန် ရှင်းနေရတာ ။
 ကဲ... ဒါဖြင့် ဘုရားရှင် တရားတော်ကဖြင့်
 အင်မတန် နှစ်သက်စရာကောင်းပါတယ်တဲ့ မှတ်ကြပါ
 ဘာမှ မခက်ပါဘူး ။ အင်မတန် ရှင်းပါတယ်တဲ့... ။
 သွက္ခာတော ။ ဘဂဝတာ ဓမ္မော ။
 သန္နိဋ္ဌိကော ။ အကာလိကော ။ ဧဟိပဿိကော ။
 သြပနေယျိကော ။ ပစ္စတ္တံ ဝေဒိ တဗ္ဗော ။
 ဝိညုဟိတိ ။ တဲ့နော် ။

“ အဖော်ကောင်း တရား ”
 ပညာရှိများ အသီးသီးဟာ အဖော်ကောင်း
 အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်အတွက် ဆောင်ထားကြတယ် ။ ထိန်း
 သိမ်းထားကြတယ် ။ သိမ်းဆည်းထားကြတယ် ။
 အဖော် ဆိုတဲ့စကားကို ပြန်သုံးရအောင်နော်
 ကာယကတာ သတိဟာ အကောင်းဆုံး အဖော်လို့
 ဆိုတဲ့ စကားလေးနော် ။
 အာနန္ဒာ မထေရ် ဥဒါန်းကျူတာကို အကဲ
 ခတ်ပြီးတော့... ကိုယ့်မှာက တကယ်တော့ အတုံး၊
 အခဲ၊ အထည်၊ အထင် အားဖြင့် မိဘ ။ ဆရာသမား၊
 အဆောက်အဦတွေ ။ စီးပွားတွေကို အဖော် ထင်
 နေကြတာကိုး ။
 ရှင်အာနန္ဒာ မထေရ် နေရာက ကြည့်လိုက်
 တော့ ဘုရားရှင် မရှိတော့ဘူး ။ သူ့မှာ အားကိုး
 စရာ ရှိသေးလား... ? မရှိတော့ဘူးနော် ။
 တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ ဖြစ်သွားပြီ ။

သူ့အမျိုးတွေလည်း ရှေ့က နတ်ရွာ စံတာစံ။ သေတဲ့
သူ သေကုန်ကြပြီ ။ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးကလည်း
ခန္ဓာဝန် ကျသွားပြီ ။

ရှင် သာရိပုတ္တရာလည်း မရှိတော့ဘူး ။ ရှင်
မဟာ မောဂ္ဂလန်လည်း မရှိတော့ဘူး ။ သူ တစ်ပါး
တည်းလိုလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ ။

အဲဒီတော့ မှတ်ပါ ။ ကိုယ့်သဏ္ဍာန်မှာ . . .
“ အဖော် ” ထင်ထားတာတွေက ဘာကို ထင်သလဲ
ဆိုတော့ ဒိဋ္ဌိ ၊ တဏှာ ၊ မာန နဲ့ယှဉ်ပြီးတော့ကာ ၊
အကောင်အထည်ကြီးတွေကို အဖော်လုပ်နေ ကြတာ၊
သေသေချာချာမှတ်နော် . . . မျက်နှာ ၊ လက် ၊ ခြေကို
ငါထင်တယ် ၊ အကောင်အထည် ထင်တော့ အိမ်ကို
အဖော်လုပ်တယ် ၊ အဖေ ၊ အမေ အဖော်လုပ်တယ်
သားသမီး မြေးတွေ အဖော်လုပ်တယ် ။ စိတ်က
ကျက်စားပြီးတော့ နှလုံး သွင်းထားကြတယ် ။ ဒါကို
မှီတွယ်တယ် ခေါ်တယ် ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ဇနီး၊

ခင်ပွန်းသည်၊ သားသမီးလေးတွေကို အဖော်
လုပ်ထားတော့ ကိုယ့်ကမ္ဘာလေးပေါ့ ။ စိတ်ကူးနဲ့
အဲဒါအကုန်လုံး ဖယ်ကြည့်ကြရအောင် ။

ကဲ မျက်စိ ခဏ မှိတ်ထားလိုက် . . . . .

ကိုယ် နေတဲ့အိမ် ပုံဖော်လိုက်ပါ ။ ကိုယ် အင်
မတန် ခင်တဲ့ သားသမီး၊ သားမယား၊ ခင်ပွန်းသည်၊
ခင်ပွန်းမ၊ မိတ်ဆွေ၊ အမျိုး ပုံဖော်လိုက်ပါ ။
အားကိုးရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ၊ အတူနေပေါ့ ၊ ပြီးရင် ကိုယ့်
စီးပွား ဥစ္စာ ပုံဖော်လိုက်ပါ ၊ ငွေကြေးလည်း ပုံဖော်
လိုက်ပါ ။

ကဲ . . . အဲဒါတွေ မရှိတော့ဘူး ၊ အားလုံး
မရှိတော့ဘူး ၊ သေတာသေ၊ ပျက်တာပျက် အားလုံး
မရှိတော့ဘူး ။ တစ်ယောက်တည်း အသွင်ဆိုရင်
ခံစားကြည့်ပါ ။

အားလုံး မရှိတော့ဘူး . . . ။
ဇနီးသည် ဆိုလည်း . . . . . သေသွားပြီ ။

၈၂   အရှင် ဇေယျပဏ္ဍိတ (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)
ခင်ပွန်းသည်လည်း သေသွားပြီ ။ စီးပွားလည်း အကုန်
ကုန်သွားပြီ ။ ဆွေမျိုးတွေလည်း သေသွားပြီ
နေရာအိမ်လည်း ကုန်သွားပြီ ဘာမှမရှိ တော့ဘူး။
တစ်ယောက်တည်းအနေနဲ့ စဉ်းစားပါ။

ပြီးရင် ကိုယ့်လက် ၊ ကိုယ့်ခြေတွေလည်း . .
'မ' မရအောင် သေခါနီး ဖြစ်နေပြီ ။ နောက်ဆုံး
အသက်တောင် မရှုနိုင်တော့ဘူး ။ နောက်ဆုံးနေ
စဉ်းစားကြ ၊ အားကိုး ရှိပါ့မလား ။ သေချာတွေ့ပါ ။
ခံစားကြည့်ပါ ။ သေခါနီးမှာ ဒီအတိုင်းပါပဲ ။

အိမ် ရှိသော်လည်း မရှိသကဲ့သို့ ၊ ခင်ပွန်းသည်
ဇနီး ၊ သားသမီး ၊ ဆွေမျိုးတွေ ရှိသော်လည်း မရှိ
သကဲ့သို့ ၊ ဥစ္စာ ပစ္စည်းများရှိသော်လည်း မရှိသကဲ့သို့၊
အားကိုးလို့ မရတော့ပါဘူး ။

ဤကိုယ်လုံးကြီးကလည်း လက်၊ ခြေ ကအစ
'မ' မရ ၊ 'ကြွ' မရ ၊ အားကိုးလို့ မရတော့ဘူး ။ အားကိုး
မဲ့ပြီ ။ အသက်ရှူတာ အားကိုးနေရပါတယ် ။

၈၃   အဖော်ကောင်း
အသက်တောင် မရှုနိုင်တော့ဘူး ဆိုတော့ အားကိုး
မရှိတော့ပါဘူး ။

ဒီအချိန်မှာ စိတ်က ဘာကို မှီတွယ်မလဲ ။
ဘာကို အားကိုး လုပ်မလဲ အဖော်လိုပြီနော်။
အဖော်ကောင်း ထင်တာသည် ၊ အရိပ် ကို အကောင်
ထင်ပြီး အဖော် လုပ်ထားတာတွေက တကယ်တော့
သေခါနီးမှာ အားကိုးလို့ မရတော့ဘူး ။ အားကိုး
အစစ် မဟုတ်တော့ဘူး ။

တကယ့် အဖော်ကောင်းနဲ့ လမ်းကြောင်း
လေး တစ်ခုတော့ ရှိသင့်တယ် ။ ကဲ . . . မျက်လုံး
ပြန်ဖွင့်ကြမယ် ။

ဒီနေရာမှာ ဘုန်းဘုန်း တို့ ပဋ္ဌာစာရီ အဖြစ်
ကို ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လို့ ရမယ် ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ဆုံးမလို့ရမယ် ။ ကြားဖူးတယ်နော် သူဌေးသမီး
ပဋ္ဌာစာရီ ၊ ကိုဒါသ ဆိုတဲ့သူကို မျက်စိကျပြီး မိဘ
တို့ထက် ပိုပြီးတွယ်တာလို့ ခိုးရာလိုက်သွားကြတာ ။

မြစ်ကူး ၊ ချောင်းကူး သွားပြီး နေထိုင်ကြတာ ပထမ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီးတော့ ကလေး တစ်ယောက် ဖွားမြင်ခါနီး . . . သူမ အားကိုးရှာတယ် အမေကိုပဲ ပုံပေါ်လာတယ် ။ အမေ့ဆီပြန်ရင်တော့ အမေက စောင့်ရှောက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ အမေ့ကို သတိရတယ်။ ပြန်ပို့ပါလို့ ယောက်ျားကို ပူဆာတော့ ပြန်ပို့ရင်ကွယ် ငါ့ကိုသတ်ကြမှာပေါ့ဆိုပြီး ယောက်ျားက အချိန်ဆွဲ နေတယ် ။

နောက်တော့ . . . . မအောင်နိုင်တော့ဘူး ။ ယောက်ျား မရှိတုန်း ညဘက် အိမ်ကထွက်သွား တာ လမ်းမှာပဲ ကလေးက ဖွားတယ် ။

အဲဒီတော့ ယောက်ျားကလိုက်လာပြီး ကလေးလည်း အပြင်ရောက်ပြီ ။ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်တော့ မိန်းမရေ မီးဖွားခြင်းကိစ္စ ပြီးပြီပဲ ပြန်ကြစို့ ဆိုကာ လမ်းတဝက်က အိမ်ပြန်လာကြတယ် ။

သား တစ်ယောက် ပြီးသွားပြီပေါ့ ။

အဲဒီသားကြီးက စကားပြောတတ်၊ သွားတတ်၊ လာတတ်၊ လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်တော့ နောက်တစ်ယောက် ကိုယ်ဝန် ရှိလာတယ် ။

ဒီလိုပဲ ကိုယ်ဝန် ရင့်လာတော့ အမေ့ကိုပဲ အားကိုး ပုံဖော်တာကိုး ။ ပြန်ပို့ဖို့ တောင်းဆိုတော့ ယောက်ျားကလည်း ခါတိုင်းလိုပဲ အချိန်ဆွဲထား တာပေါ့ ။

နောက်တော့ ယောက်ျားမသိအောင် ဒီလိုပဲ ထွက်သွားတာပဲ ။ အဲဒီ အချိန်က မိုးဦးကျ ဖြစ်နေတာ မိုးတွေ အေးတဲ့အချိန် လေကြီး မိုးကြီး တစ်အားကျတဲ့ အချိန်ဖြစ်တော့ ဇရပ်တစ်ခုမှာ ဖွားရတာ ယောက်ျား က လိုက်လာတော့ မိလာတယ် ။ အဲဒီမှာ အဝတ် အပိုကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ပါလာတယ် ။ ချမ်း တာနဲ့ မီးလေး မွေးပါဆိုတော့ ၊ ယောက်ျားက ည ဘက်ကြီး 'ထင်း' သွားရှာရင်း ၊ မြွေကိုက်လို့ သေ သွားတယ် ။ မပြန်လာနိုင်တော့ဘူး ။

ယောက်ျား ပြန်မလာတော့ တွေးရင်းနဲ့ ရင်ထဲ အေး
မလား . . . မအေးဘူးနော် . . . အပူက စပြီနော် ။

သွေးနု၊ သားနုနဲ့ ၊ ကလေး အကြီးတဖက်၊
ကလေး နီတာရဲတဖက်နဲ့ နေရတာ ၊ ကလေးကို ပုဆိုး
အစုတ်ကလေးနဲ့ ထုပ်ထားတယ် ထားလိုက်ပါတော့။

မနက် မိုးလင်းတော့ . . မိုးတိတ်လို့ နေထွက်
လာတဲ့အခါ ဘာမှလည်း မစားရ မသောက်ရသေး။
စဉ်းစားနော် . . . ။

ကလေး အကြီးကို လက်က ဆွဲ ၊ ကလေးငယ်
ကို ချီပြီး ထွက်လာတာ ၊ လမ်းမှာ . . ယောက်ျားက
ပက်လက်ကြီး . . . သေနေတာ မြင်ရတော့ စိတ်
အေးပါ့မလား ။ စဉ်းစားကြ ၊ အဓိက အားကိုးတစ်ခု
ပြုတ်သွားပြီ ။ ဒါပေမဲ့ မရှေးသေးဘူး ။ စိတ်က မှီတွယ်
စရာရှိသေးတယ် ၊ နားလည်လား ။ သူ့မှာ . . . အိမ်
ရှိသေးတယ် ။ အဖေ၊ အမေ၊ အစ်ကို ရှိသေးတယ် ။
ရှိသေးတယ် ဆိုရင်ပဲ ခံသာသေးတယ် ။ မပူသေးဘူး။

မရှေးသေးဘူး ။ ရူးလောက်အောင် မပူသေးဘူး ။
မထူးပါဘူး အမေ့အိမ်ပြန်တာ ကောင်းပါတယ် ဆိုပြီး
သားကြီး လက်ဆွဲ၊ သားငယ် ပွေ့ချီပြီး လာတော့
ညက မိုး တစ်အားရွာထားတော့ ချောင်းက တစ်အား
စီးနေတာ ခါးလောက်၊ ပေါင်လောက် ဖြစ်နေတယ်။
ကလေး နှစ်ယောက်လုံး မနိုင်တော့ကာ သားကြီးကို
သားကြီးရေ ဒီမှာနေ အမေ ညီလေးကို ဟိုဘက်ကမ်း
သွား ပို့လိုက်ဦးမယ် ၊ အမေ ခေါ်မှ လာ ဆိုတော့
ဟုတ်ကဲ့ပေါ့ ။

ဒါနဲ့ အားယူပြီး ရေထဲကူးသွားတယ် ။ ဟို
ဘက်ကမ်း ရောက်တော့ ကလေးကို အနီးနဲ့ ထုပ် ၊
ထားပစ်ခဲ့တယ် ၊ ပြန်လှည့်လာတာ မလှမ်းမကမ်း
ကျတော့ ရေစီး အရှိန်နဲ့ မျောပါလာတဲ့ ငှက်သေ၊
ကြက်သေ ၊ တွေကို သုတ်နေတဲ့ စွန်ကြီးက ရှိနေ
တာကိုး ။ ကလေးကို သားကောင်မှတ်လို့ တစ်ခါ
တည်း လာသုတ်သွားတာ သွေးတွေနဲ့ ကလေးက

၈၈ အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)
ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီးတော့ ပါသွားတယ်
ကြည့်လိုက်ရတဲ့ အမေက ရင်ထဲ ကောင်းပါ့မလား။
ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ အရမ်း ခံစားရတာ။ အဲဒီစွန်က
ဒီဘက်ကမ်းက ဟိုဘက်ကမ်းကို ဝဲသွားတာကိုး။

ချောက်လိုက်တာ တရွေးရွေးနဲ့ စွန်က
သားကြီး ရှိတဲ့ဘက်ကို ရောက်သွားတော့ သားကြီးကို
လက်ယပ်ခေါ်သလို ဖြစ်သွားပြီး ကလေးက ရေထဲ
ဆင်းလိုက်တယ်။ ဟဲ့သားကြီး မဆင်းနဲ့လို့ အော်လိုက်
ပေမယ့် မရတော့ဘူး။ သားကြီးလည်း ရေထဲ
ပါသွားပြီး ရေနစ်သေ။ သားငယ်ကလည်း စွန်ချီတော့
ဗိုက်ပေါက် သေ။ တစ်မနက်တည်းမှာ ယောက်ျား
သေ ၊ ကလေးနှစ်ယောက်သေ ၊ ဒီမှာ အားကိုးစရာ
ကျန်သေးလား . . . ?

(မကျန်တော့ပါဘူး . . . ဘုရား ။)

ကျန်သေးတယ် . . အိမ်ရယ် ၊ အဖေရယ် ၊
အမေရယ်၊ အစ်ကိုရယ် ကျန်သေးတယ် ။ ပူတော့

၈၉ ၊ အဖော်ကောင်း
တစ်အားပူနေတယ် မရှူးသေးဘူး ။ စိတ် မှီခိုစရာ
အအေးဓာတ်တွေ ရှိသေးတယ် သဘောပေါက်လား
တင့်တင့်နဲ့ ရင်ထဲတော့မကောင်းဘူး ။ အိမ်နဲ့
အဖေ၊ အမေရှိရာသွားတော့တာ ။ ရှူးတော့ မရှူး
သေးဘူးနော်။ ပူတော့ တအား ပူနေပြီ ။ ပူလွန်းအား
ကြီးရင် ဟော်မုန်းတွေ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်တာ
သေချာပြီ ။ အားနည်းသွားတာ သေချာပြီ ။

မနက် မိုးလင်းက 'စ' လာတာ ၊ နေမြင့်လို့
ထမင်းစားချိန် ကျော်ရင်ကျော်မှာပေါ့ ။ မြို့နားရောက်
လာတော့ အသိ ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်နဲ့တွေ့တော့
မ ပဋာ မဟုတ်လားလို့ မေးတယ် ။ အဲဒီတော့ ဦးရယ်၊
အဖေတို့၊ အမေတို့၊ အစ်ကိုတို့ကောလို့ မေးတော့
မျက်နှာ ပျက်သွားပြီး လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်တယ် ။
မီးခိုးတွေ တလူလူနဲ့ ဘာပါလိမ့်လို့ မေးကြည့်တော့
တိုက်ဟောင်းကြီးဆိုတော့ ညက လေကြီး
မိုးကြီးတွေ ကျပြီး ပြိုကျသွားတာလေ ။ အဖေ၊ အမေ

၉၀ အရှင်ယော့ပုဂ္ဂိုလ် (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

အစ်ကိုတို့ သေသွားပြီ ။ သူတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်ထားကြတာ
ကဲ... အခုတော့ အိမ်ရှိသေးလား... ?

(မရှိတော့ပါဘူး... ဘုရား ။)

အမေကော ရှိသေးလား... ? ။

(မရှိတော့ပါဘူး... ဘုရား ။)

အဖေကော ရှိသေးလား... ? ။

(မရှိတော့ပါဘူး... ဘုရား ။)

အစ်ကို ရှိသေးလား... ? ။

(မရှိတော့ပါဘူး... ဘုရား ။)

အားကိုးကျန်သေးလား... ? ။

(မကျန်တော့ပါဘူး... ဘုရား ။)

အဲဒီတော့မှ တအားပူပြီး “ စိတ်ရဲ့ ဖိုရာ
ဌာန ၊ စိတ်ရဲ့ အဖော် ” မရှိတော့မှ သွက်သွက်
ခါအောင် ရူးတော့တာပဲ ။ ပူလွန်းအားကြီးတော့
အဝတ်အစားလည်း မကပ်တော့ဘူး ။ တင်းကျပ်ပြီး
ပူလောင်လွန်းလို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြေးလွှားနေပြီး

၉၁

အဖော်ကောင်း

တော့ကာ တွေ့တဲ့ကလေး သူ့ကလေးထင်နေတာပဲ။
ယောက်ျားမြင်လဲ သူ့ယောက်ျား ထင်တာပဲ ။
လိုက်ဆွဲလိုဆွဲနဲ့ ပတ်ချာလည် ရူးနေတာ ။ အဝတ်
အစားလည်း ဝတ်ပေးလို့ မရတော့ဘူး ။ တစ်အား
ရူး တော့တာပဲ။

နောက်ဆုံး ဘဝနော် ၊ ရဟန်းမ ဖြစ်မယ့်
နောက်ဆုံး ဘဝနော် ၊ ခံစားရတာ ၊ အဲဒါနဲ့ အချိန်
ကျတော့မှ ဘုရားရှင် ကျောင်းတော် ရောက်သွားတာ
တရားပွဲ ကျင်းပတဲ့ အချိန်မှာ သူက ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့
ဝင်သွားတော့... ဘေးက မောင်းထုတ်မယ့် အမှု
အရာလုပ်တယ် ။ ဘုရားရှင်က တားတယ် ။

အကြောင်း ရှိလို့ပဲဆိုပြီးဘေးက ပရိသတ်က
ငြိမ်နေတယ် ။ တစ်အောင်လောက်လည်း ကြာရော
ဘုရားက အင်မတန် နှလုံးကို အေးစေတဲ့အသံ
နဲ့ပေါ့နော် ။ ချစ်သမီး ဒီကိုလာလို့ ခေါ်လိုက်တယ်
အဲဒီအသံက စိမ့် ခနဲ နှလုံးထဲ ရောက်သွားတော့မှ

အအေးဓာတ် ဝင်သွားတာ ။ အအေးဓာတ် ဝင်သွားပြီး ပြန်ကြည့်တော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန် သတိရလာတယ်။ ရှက်တဲ့ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး အဝတ် ပေးတော့မှ အဝတ် ပတ်ပြီးတော့ကာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ခြေတော်ကို ဦးခိုက်ပြီးတော့ တပည့်တော်မကို . . . ကယ်ပါဦးလို့ ငိုတော့တာ ။

ဘုရားရှင်က ချစ်သမီး . . . သတ္တဝါတွေ ဟာကွယ် ၊ အဖေ၊ အမေ၊ ညီအစ်ကို ၊ မောင်နှမ ၊ အိုးအိမ် ၊ စီးပွား ၊ ခင်ပွန်းသည် ၊ သားသမီးတွေကို အဖော် ထင်ကြတယ် ။ အားကိုး ထင်ကြတယ် ။ တကယ်တော့ . . . အားကိုး မဟုတ်ပါဘူး ။ အဖော် ကောင်း . . . မဟုတ်ပါဘူး ။ ဒါကို သိသောကြောင့် ဘုရား အစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းများဟာ နိဗ္ဗာန် လမ်းကြောင်းကိုပဲ ထွင်ကြတယ် ။

ဘာကို . . . ထွင်တာလဲ . . . ? ။
(နိဗ္ဗာန်လမ်းကိုပဲ ထွင်ကြပါတယ် ဘုရား ။)

အဲဒါ အဖော်ကောင်းပဲ စိတ်ရဲ့ ကျက်စားရာ လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်တာ “ စိတ်ရဲ့ အဖော်လို့ ခေါ်တယ် ” ။

ပေါ်ချင်တာပေါ် ကိုယ်အမူအရာကအစ အားလုံး အာရုံ နဲ့ ဒွါရတိုက်လို့ ပေါ်သမျှ အားလုံးဟာ အကောင်အထည်မဟုတ်ကြောင်း ဒါကို စိတ်က တွေးတောတော့မယ် ၊ စိတ်က ကျက်စားတာနော် . . ။

အားလုံးဟာ စကားပြောသံ ပါလား ။ ငါလို့ ပြောတဲ့အသံ ပါလား ။ ငါ့အိမ် ဟုတ်သေးလား ? ။ ငါ့သားသမီး ဟုတ်သေးလား . . . ? ။

မဟုတ်ဘဲ သူ သဘောတရားဟာ တံလျှပ် အငွေ့ လိုပဲ ဖွား - သေ ၊ သေပြီး အဆုံးသတ် တာပဲ ရှိတယ်လို့ . . . ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးတော့ နေလိုက်တဲ့ အခါကြတော့ အဲဒီတော့မှ လုံးဝ လွတ် မြောက်သွားတာ . . . အဲဒါ အဖော်ကောင်း အစစ်ပဲ။ အဲဒါကို ပြလည်း ပြလိုက်ရော ၊ ငြိမ်ပြီးတော့ . . .

သောတာပန် ဖြစ်သွားတယ်။ လုံးဝ အပူငြိမ်းသွားတာ ပြတ်ထွက်သွားတာ ၊ ရမယ်နော် ၊ ရမလား . . . ?။
အဲဒီတော့မှ ရဟန်းမ အဖြစ်ကို ယူပြီးတော့ကာ ခေါင်းခေါင်းပါးပါး သင်္ကန်းနဲ့ နေတဲ့နေရာမှာ
“ တေဓဂ် ” လည်း ရတယ် ။

တစ်နေ့ကျတော့ ၊ ရဟန်းတာမဲ့ နေ့လည်း ရောက်ရော ၊ ဝိပဿနာ ဉာဏ် ရင့်သွားပြီး အား ကောင်းလာတော့ ဆွမ်းခံအပြန် ခြေဆေးတာပေါ့ ။
ရေအိုးထဲက ရေလေးခပ် ၊ ခြေနင်းခုံပေါ် ခြေထောက် တင် ၊ ခြေဆေးလိုက်ရင်း ရေက သဲထဲမှာ . . စီးပြီး ပျောက်သွားရင်း တစ်ခါထပ်ပြီး ရေတစ်ခွက် လောင်း လိုက်ရင်း တရိပ်ရိပ် ပျောက်သွားရင်းကို ကြည့်ပြီး “သံဝေဂ” ယူနေတာ ၊ တရား နှလုံးသွင်းနေတာပေါ့။

ဘုရားက အခွင့်အရေးကောင်း သိတာနဲ့ သူ့ နားမှာ ကြားအောင် ၊ ချစ်သမီး အဲဒီအတိုင်း ။ ။
သဘော မှန်သမျှ အားလုံးဟာ အချိန်နှင့်အမျှ

တရိပ်ရိပ် ပြီးဆုံးနေတာနဲ့ ကုန်ဆုံးနေတာပဲ ရှိတယ် လို့ တရားကို အပြီး သိမ်းပေးလိုက်တယ် ။
ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ။
ဉာဏ်လှဲပြီး ၊ အဲဒီမှာ အပြီး တဏှာစပ် ပြတ်တာ ။
ရဟန်းကိစ္စ ပြီးသွားတာနော် ။

ဒါဖြင့်ရင် အားလုံး . . . လောကမှာ ရှိသမျှ အထည် သတ္တဝါ အားလုံးဟာ . . . အဖော်ကောင်း ဟုတ်ပါ့မလား . . . ? ။ တကယ် အဖော်ကောင်း သည် ဒီတရားဘဲရှိတယ် ။ အဲဒီ လမ်းကြောင်းဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးကို သတိ ပေးချင်တာက “ ရှိသော်လည်း - မရှိသကဲ့သို့ ” ထားပြီး ကျင့်ပါ ။

ဘာလဲ . . . ? ။
(ရှိသော်လည်း မရှိသကဲ့သို့ ထားပြီး ကျင့်ရ မှာပါ . . . ဘုရား ။)
သေချာမှတ်နော် ဘယ်လောက်ပဲ

ကျောင်းကြီး၊ ကန်ကြီး၊ ဥစ္စာတွေ ရှိတယ်ပြောပြော
ရှိသော်လည်း မရှိသကဲ့သို့ ထားပြီး ၊ ကိုယ့်လမ်း လေး
ကိုယ် လျှောက်ပေါ့ ။ ဒါအကောင်းဆုံး လမ်းပဲ ။
တုန်လှုပ်စရာ ရှိသေးလား ။

ဒီအတိုင်း သွားမယ်ဆိုရင် တုန်လှုပ်စရာ...
ရှိသေးလား ... ? ။ အဲဒီလမ်းကြောင်းဟာ
ကောင်းလား ? ၊ မကောင်းလား ? ဆိုတာ ဘုရားရှင်
ကိုပဲ အကဲခတ်ပေါ့ ။ ဘုရားရှင်က ဒီအတိုင်းပဲ အမြဲ
နေတာဆိုတော့ . . ကောင်းလား ၊ မကောင်းလား ၊
တွက်ကြည့်တော့ပေါ့နော် ။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင်က အမိန့်ရှိပါတယ်။
သက်သာနဂိုရ်ပြည်က ဆင်းလာတော့ . . တစ်မိုးလုံး
ပြည့်နေအောင် ဗြဟ္မာ ၊ နတ်တွေက ပူဇော်ပြီး ဆင်း
လာတာ ဘုရားရှင်က ရောင်ခြည်တော် လွှတ် လိုက်
တော့ လူ ရော ၊ နတ် ရော ၊ ဗြဟ္မာ ရော ၊ အပြန်
အလှန် မြင်ကြရတာကိုး ။ ဘုရားကို ကြည်ညိုလိုက်

ကြတာ ။ အဲဒီမှာ . . .

“ ဘုရားရှင် မိန့်ကြားချက် တစ်ခု ”

ဗြဟ္မာတွေ ၊ နတ်တွေကြည်ညိုတဲ့ အကြောင်း
ကို ဘုရားက ပြတာနော် ။ အကြောင်းကတော့ ဒီ
လမ်းကြောင်းမှာ အမြဲတမ်း ဝင်စားနေတာ ။ တိတ်
ဆိတ်တာ ။ ဖိုလ် ဝင်စားတယ်ခေါ်တယ် ။ အင်မတန်
စင်ကြယ်လွန်းလို့ နတ်၊ ဗြဟ္မာတွေက ကြည်ညိုကြ
တာပါလို့ ပြောတယ် ။ အဲဒီလမ်းမှာ ကျက်စားနေ
ရင်း စွမ်းအားတွေ ပြည့်လို့ ၊ ဗြဟ္မာတွေ ထက်လည်း
သာတယ် ။ နတ်တွေ ထက်လည်းသာတယ် ။ ဘဝ
ပြောင်းသွားတာကိုး ။ အဲဒီ ဇော သတ္တိကလည်း ဘဝ
ပြောင်း စေတာပဲလေ ။ သဘောပေါက်လား ။

အပူမှ မရှိဘဲ ။ လွတ်မြောက်တဲ့ ဓါတ်ကြီး။
ဗုဒ္ဓ ဓါတ်ကြီးဟာ ဓါတ်ရိပ် ဓါတ်ခိုးတွေ
ပြောင်းပြီး ဗြဟ္မာ ထက်လည်းသာတယ် ။ နတ်
ထက်လည်းသာတယ်။ စွမ်းအား အင်မတန်

၉၀ အရှင်ဇေယျပုဂ္ဂိုလ် (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

ကောင်းတာ။ လောကီ ဘက်က ယှဉ် မရအောင်
စွမ်းအား မြင့်တယ် သဘောပေါက်လား... ?။

လောက က... လွန်တဲ့နေရာ ရောက်မနေ
ဘူးလား... ? မကောင်းဘူးလား... ? အဲဒါ
အဖော်ကောင်းပဲလေ နားလည်လား... ?
အဖော်ကောင်းနဲ့ မနေသင့်ဘူးလား... ?။

(နေသင့်ပါတယ်... ဘုရား။)

ဘယ်တော့ နေမှာလဲ... ?။

(အခု နေမှာပါ... ဘုရား။)

အခု နေရမှာပေါ့နော်။ နောက်မှ နောက်မှ
ဆို ကောင်းပါ့မလား... ?။ ရှိသော်လည်း...
ဘာလဲ... ?။

(ရှိသော်လည်း... မရှိသကဲ့သို့ ၊ ထားပြီး
ကျင့်ရမှာပါ... ဘုရား။)

နားလည်လား... ?။ ဘာလဲ... ?။

(ရှိသော်လည်း... မရှိသကဲ့သို့ ၊ ထားပြီး

၉၉ အဖော်ကောင်း

ကျင့်ရမှာပါ... ဘုရား။)

အရပ်စကားနဲ့တော့ အိမ်မရှိဘူးလား... ?

(ရှိပါတယ်... ဘုရား။)

သားသမီး၊ အိမ်တွေ၊ ယာတွေ ၊ စည်းစိမ် ၊

ဥစ္စာ ၊ စီးပွားတွေရော မရှိဘူးလား... ?။

(ရှိပါတယ်... ဘုရား။)

ကဲ... တကယ်ရော ရှိလား... ?။

(မရှိပါဘူး... ဘုရား။)

ရှိသော်လည်း - မရှိသကဲ့သို့ ထားပြီးတော့
ကာ ကိုယ့်လမ်းကြောင်း ကိုယ်လျှောက်ပြီးတော့
ပေါ့နော်။

ဒီလမ်းကြောင်းဟာ အမှန်ပဲ မှတ်ပေးပါ။

နားလည်ကြပြီနော်... ?။

ကဲ... နားကြရအောင်...။

“ သုံးသွယ်သော လမ်း ”

ဤကဲ့သို့ ဘုရားရှင် ဟောကြား ဆုံးမတော်

၁၀၀ အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ (ပိုင်းလော့ဆရာတော်)

မူတဲ့အတိုင်း . . . မိမိတို့ သဏ္ဍာန်မှာ အာရုံ နဲ့ ဝှါရ
တိုက်တိုင်း တိုက်တိုင်း . . .

“ဒါ လောကဓံ” ခေါ်ပါတယ်။ တစ်နည်း
“အရှင်ခံ တရား” လည်း ခေါ်ပါတယ် ။

မနော အထိ ပေါ်လာမှာပဲနော် ။ ပေါ်သမျှ
ကို နောက်စိတ်က လက်ခံ ဆုံးဖြတ်တိုင်းမှာ . . လမ်း
သုံး လမ်း ရှိပါတယ်တဲ့ ။

အရှိကို အရှိ အတိုင်း . . . အမှန်ကို အမှန်
အတိုင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မဂ် အကျင့်ဖြင့် ရှုမှတ်
ခြင်းအားဖြင့် ဒါ နိဗ္ဗာန်လမ်း . . . . .

“ဇာတိ တုန်တဲ့ လမ်း” ပေါ်ပါတယ် ။

“အဖော်ကောင်း” လည်း ခေါ်ပါတယ် ။
သတ္တဝါ အထည် အားဖြင့် ဆက်မယ် ဆိုရင်လည်းပဲ
မဟုတ်တာ အဟုတ် လုပ်ရတာ . . ဖြစ်သောကြောင့်
ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်ပဲ ဆက်ပေါ့နော် ။ မေတ္တာ ထား
ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်ပဲ ဆက်မယ် ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်

၁၀၀

အဖော်ကောင်း

စောင့်ရှောက်ကြနော် ။ အကုသိုလ်တော့ . . အဖြစ်
မခံပါနဲ့တော့ ။

ဤသို့ သိမြင်လျက် “ ကြိမ် ဖန် များစွာ
ပွား များ အားထုတ်ခါ ၊ မသေခင်မှာဘဲ လှမြှ
မကုန်အောင် ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝပြီး . . . ချမ်းသာတဲ့
အပြင်၊ မဂ်ဉာဏ် ၊ ဖိုလ်ဉာဏ် အဆုံးတိုင် ပေါက်
လျက် တဏှာအစပ် အပြီးပြတ်ကာ ခန္ဓာ ဇာတ်
သိမ်း . . . ငြိမ်းနိုင်ကြပါစေ ။

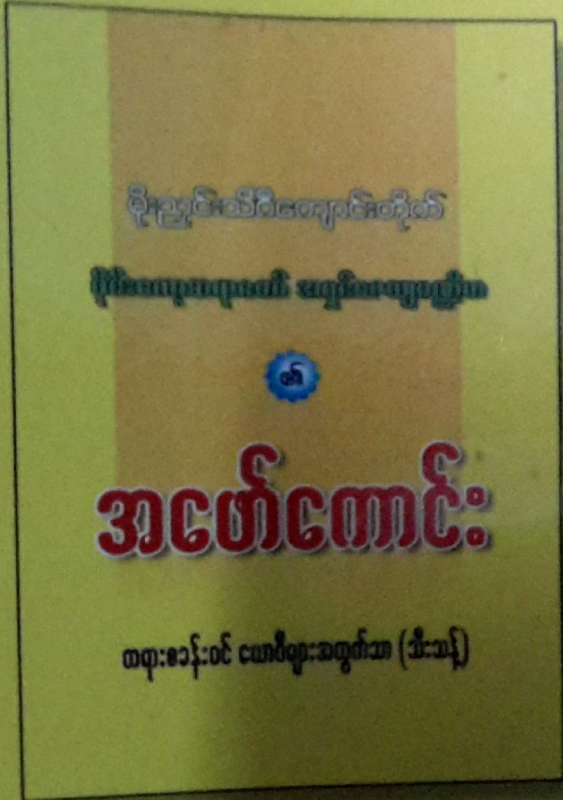
(ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ . . . ဘုရား ။)

(သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု . . .)

၂၇ . ၁၁ . ၂၀၀၇

နံနက် ၂ : ၂၀

နန်းနွယ်

မိုးညှင်းသီရိကျောင်းတိုက်

ပိုင်းလှေ့ဆရာတော် အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ

အဖော်တောင်း

တရားစာအုပ်စာရင်းစာအုပ် (သီးသန့်)

အဖော်တောင်း ၊ အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ

မိုးညှင်းသီရိကျောင်းတိုက်

ပိုင်းလှေ့ဆရာတော် အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ

အဖော်တောင်း

တရားစာအုပ်စာရင်းစာအုပ် (သီးသန့်)

မိုးညှင်းသိင်္ဂီကျောင်းတိုက်

ပိုင်းလှေဆရာတော် အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ

အဖော်တောင်း

တထူးစာပန်းဝင် ငယာဝိဇ္ဇာအတွက်သာ (သီးသန့်)